

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
47

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Σί θεαταί τοῦ Ἀμερικανικοῦ τσίρκου παρληρεῦν ἀπὸ ἐνθουσιασμό :

— Ζήτω ὁ Ποκοπίκκος ! φωνάζουν. Ζήτω ὁ αἰὲν Αντρακλας, ὁ δυσθεόρατος !

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΤΣΙΡΚΟ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἐπὶ τέλους!... Χάρης σ' εἶ-
να τυχαῖο περιστατικὸν, ὁ
Γκαοῦρ καὶ ὁ Ποκοπίκο πιά-
νουν δουλειὰ στὸ «Βίκτορ».
Ποῦ εἶναι τὸ μεγαλύτερον
τσίρκο, ὅχι μονάχα τῆς Ἀμε-
ρικής, μὰ καὶ ὅλου τοῦ Κό-
σμου!...

Μία ἀτέλειωτη στρατιά ἀ-
πὸ ἀκροβάτες, παληάτσους,
ἀμαζόνες, θηριοδασαστές,
μουσικούς, χορεύτριες, ταχυ-
δακτυλουργούς, ἄλογα, ἐλέ-
φαντες, θηρία, καί... καί...
καί... ζῇ κι' ἐργάζεται σ'

αυτό τὸ ἀπέραντο ταίρκο!

Ἰδιοκτήτης καὶ διευθυντής του εἶναι ὁ Ἄρμαν. Ὁ σωματοδότης καὶ καλοντυμένος κύριος ποὺ ἔχουμε γνωρίσει (*).

Εἶναι ἕνας ἀγαθός, καλὸ-καρδὸς κι' εὐγενικὸς ἄνθρωπος, ὡς πενήντα χρόνων...

Τὸ σκληρὸ ἐπάγγελμα ποὺ κάνει, δὲν ταιριάζει καθόλου μὲ τὸν χαρακτήρα του.

Ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ἄλλοιώς: Ὁ πατέρας του εἶχε δημιουργήσει τὴν τεράστια αὐτὴ ἐπιχείρησι τοῦ Ταίρκου. Καὶ σὰν πέθανε, γενικὸς κληρονόμος θρέθηκε ὁ Ἄρμαν, ὁ μοναχογιὸς του. Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἄχαρη τούτη δουλειά. Πῶς θὰ πετοῦσε στὸ δρόμο τόσοι καὶ τόσοι ἀνθρώπους ποὺ ζοῦσαν ἀπ' αὐτήν;

Ὁ Ἄρμαν ἔχει καὶ μιὰ μοναχοκόρη: Τὴν πανέμορφη Βαλάντα, ποὺ τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ του ἀκόμα.

Ἡ καλὸκαρδη κι' εὐγενικὰ αὐτὴ κοπέλλα ἐργάζεται στὸ ταίρκο τοῦ πατέρα της. Εἶναι μιὰ καταπληκτικὴ ἀμαζόνα καὶ ἀκροβάτις!...

Μπορεῖ νὰ καλπάζῃ τὸ περήφανο ἄσπρο ἄλογό της, κι' ἐκεῖνὴ νὰ χορεύῃ, ἢ νὰ κἀνὴ τοῦμπες πάνω στὴ ράχι του!..

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ».

Τὸ Ταίρκο — ὅπως εἶπαμε — ἔχει ἀκόμα κι' ἕνα δλόκληρο θηριοτροφεῖο. Λιοντάρια, τίγρες, ἐλέφαντες, γορίλλες, κροκόδειλους, ὄρνια καὶ φίδια!

Ἀρχηγὸς τῶν θηριοδαμαστῶν εἶναι ὁ Μπόρχα! Ἕνας γιγαντώσμως ἀγριάνθρωπος ὡς σαράντα χρόνων. Κακός, ζηλιάρης, σατανικὸς καὶ κατὰχθόνιος!

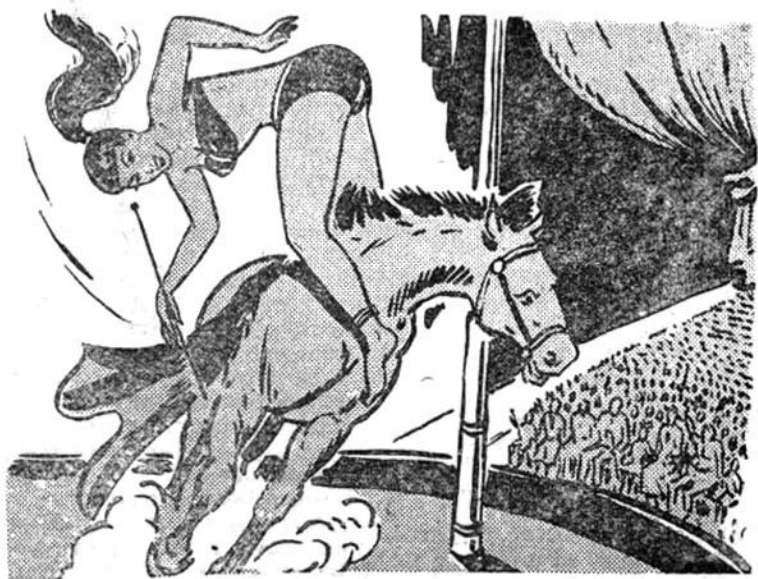
Τὸ παράξενο εἶναι πῶς οἱ διαστάσεις τοῦ γιγαντιαίου κορμιοῦ του εἶναι μεγαλείτερες κι' ἀπ' αὐτὲς τοῦ Γκαούρ.

Ὁ ἀρχιθηριοδασκὴς Μπόρχα ἐκμεταλλεύεται τὴν καλωσύνη καὶ τὸν ἀδύνατο χαρακτήρα τοῦ καλὸκαρδου Ἄρμαν. Κι' ἔχει καταντήσει γενικὸς δερβέναγας καὶ τύραννος μέσα στὸ ταίρκο! Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ἕνα μοναδικὸ ὄνειρο ἔχει στὴ ζωὴ του: Νὰ κἀνῃ — ἔστω καὶ μὲ τὴ βία — τὴν πανέμορφη Βαλάντα νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Νὰ τὸν παντρευτῇ. Ἔτσι θὰ γίνῃ κληρονόμος καὶ πραγματικὸς κύριος, κάποτε, τῆς τεράστιας αὐτῆς περιουσίας.

Ὅμως ἡ γοητευτικὴ καὶ πολύφερνὴ Βαλάντα μένει ἄτρωτὴ στὶς ἐρωτικὲς ἐπιθέσεις του. Ὅχι μονάχα δὲν τὴν συγκινοῦν τὰ αἰσθηματά του, μὰ καὶ μόνο στὸ ἀντίκρουμά του νοιώθει ἀηδία καὶ ἀποστροφή!...

.....

Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς Μπόρχα

Ἡ ὀμορφὴ ἄμαζόνα Λιχμάρ ἐργάζεται στὸ τσίρκο τοῦ πατέρα της. Οἱ θεαταὶ μένουν κατάπληκτοι μὲ τὶς ἐπικίνδυνες ἀκροβατικὲς της.

λοιπόν, δὲν βλέπει καθόλου μὲ καλὸ μάτι τὴν ἐμφάνισι τοῦ πανώριου καὶ χεροδύναμου Γκαοῦρ στὸ Τσίρκο.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή διαισθάνεται πὼς αὐτὸς ὁ ἀδάμαστος μελαφὸς γίγαντας θὰ σταθῇ φοβερὸ ἐμπόδιο στὰ καταχθόνια σχέδιά του. Φοβᾶται ἀκόμα πὼς τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του καὶ ἡ ἐξωτική ἐμφάνισί του, δὲν θ' ἀφήσουν ἀσυγκίνητη τὴν πανέμορφη καὶ ρωμαντικὴ Βαλάντα!...

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Τσίρκου

μίστερ "Ἀρμαν ἐμπιστεύεται καὶ παραδίνει τὸν Γκαοῦρ στὰ χέρια τοῦ ὑπεργίγαντα Μπόρχα.

— Ἕιναι γερὸ καὶ ἀτρόμητο παλικάρι! τοῦ λέει. Σίγουρα θὰ γίνῃ κάποτε ὁ μεγαλύτερος θηριοδασαστὴς τοῦ Κόσμου! Στὸ μεταξὺ ὁμως θὰ ἐργάζεται στὸ Τσίρκο μας σὺν βοηθός σου...

Ὁ θηριοδασαστὴς δὲν φέρνει καμμιὰ ἀντίρρηση. Οὔτε ἀφήνει νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ ζήλεια, ἡ ἀντιπάθεια καὶ τὸ μῖσος του γιὰ τὸν νειοφερμένον ἐπι-

κίνδυνο γίγαντα!

Τὸ ἀντίθετο μάλιστα: Ὑποκρίνεται πὼς ἡ πρόσληψις τοῦ Γκαρὺρ στὸ Τσίρκο τὸν εὐχαριστεῖ. Καὶ ἀποκρίνεται στὸν Ἀφέντη του:

— Μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ τοῦ μάθω, ὅλα τὰ κόλπα καὶ τὰ μυστικά τῆς δουλειᾶς μας!

Ἐνῶ, ἀπὸ μέσα του, συλλογιέται:

— Ἐννοια σου, ὁμορφονεῖ! Στὰ χέρια μου πούπεσες, λίγα θάναί τὰ ψωμιά σου!

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ!

Ὅσο γιὰ τὸν νᾶνο μας, μὴ τὰ ρωτᾶτε: Ὁ Ἄρμαν τὸν ἐμπιστεύτηκε στὸν Ἀρχιπαληάτσο τοῦ Τσίρκου του.

— Εἶναι πολὺ ἀστεῖος! τοῦ λέει, χαμογελῶντας. Πιστεύω πὼς θὰ γίνῃ κάποτε ἓνας μεγάλος καὶ διάσημος παληάτσος!... Χρειάζεται στὸ Τσίρκο μας κι' ἓνας νᾶνος σὰν κι' αὐτόν...

Ὁ Ποκοπικό ἀγριεύει. Εἶναι ἔτοιμος νὰ τραβήξῃ τὴ χταῖράρα του.

— Ποιὸς εἶναι νᾶνος βρε, μικρόβιο; τοῦ φωνάζει. Στραβομάρα ἔχεις καὶ δὲν γλέπεις; Τοῦ λόγου μου τυγχάνω... Ἄντρακλας δυσθεόρατος!...

.....
Ἐχουν περάσει κάμποσες μέρες ἀπὸ τότε...

Ὁ νᾶνος, ντυμένος μὲ τὴν παρδαλὴ στολὴ καὶ φορῶντας τὸν κωνικὸ σκούφο, θγαίνει γιὰ πρώτη φορὰ στὴν παράστασι. Σὰν τρίτος βοηθὸς

τοῦ Ἀρχιπαληάτσου.

Μὰ οἱ κινήσεις ποὺ κάνει, τ' ἀστεῖα ποὺ λέει καὶ τὰ σπαρταριστὰ στιχάκια ποὺ τραγουδάει φάλτσα, διασκεδάζουν ἀφάνταστα τοὺς θεατές!... Ἐνθουσιάζουν, μέχρι παραφροσύνης, τὸ Κοινόν.

Ἄντρες, γυναῖκες, γέροι, γρηῆς καὶ παιδιὰ, θαστᾶνε τὴν κοιλιὰ τους ἀπὸ τὰ γέλια! Καὶ στὸ τέλος τὰ χέρια τους πετᾶνε σπίθες ἀπὸ τὰ δυνατὰ καὶ ἀτέλειωτα χειροκροτήματα!...

Ποτὲ οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν εἶχαν ἀπολαύσει ἓναν τόσο διασκεδαστικὸ παληάτσο!

— Ζήτω ὁ Ποκοπικάροος! ξεφωνίζουν. Ζήτω ὁ Ἄντρακλας ὁ δυσθεόρατος!

Ὁ Ἀρχιπαληάτσος βλέπει μὲ στεναχώρια πὼς τὸ γόητρό του ἀρχίζει νὰ χάνεται τώρα... Τὸ σουξέ καὶ ὁ μέγας θρίαμβος τοῦ νάνου, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ φέρῃ τὴ δική του καταστροφὴ!...

Ἔτσι, τὸν διώχνει μὲ τρόπο ἀπὸ τὴ σκηνή γιὰ νὰ μείνῃ μονάχος. Καὶ ἀρχίζει νὰ λήθῃ τὰ δικά του ἀστεῖα.

Ὅμως οἱ θεατὲς τὸν ἀποδοκιμάζουν δυναμικά: Σφυρίζουν δαιμονισμένα. Κτυπᾶνε τὰ πόδια τους στὸ πάτωμα. Καὶ φωνάζουν ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦν:

— Κάτω κρὺε! Κάτω παγωμένεεε!... Τὸν Ποκοπικό θέλουμε! Τὸν Ποκοπικάροο!

Κίτρινος σὰν νεκρὸς ὁ Ἀρχιπαληάτσος, ὅπο κ λ ί ν ε τ α ι προσπαθῶντας νὰ χαμογελά-

ση :

— Μάλιστα, κυρίες μου και κύριοι... Πηγαίνω άμέσως νά σάς τόν φέρω!...

Καί περνώντας γρήγορα στά παρασκήνια, σταματάει μπροστά σ' ένα καμαρίνι. Δίνει μιά κλωτσιά στην πόρτα του.

‘Ο νάνος έχει ξαπλώσει, σάν Σουλτάνος, σέ μιά σαϊζ-λόγκ και φουμάρει τσιμπούκι!...

‘Ο μανιασμένος ‘Αρχιπαληάτσος τόν άρπάζει από τó λαιμό. Τόν σηκώνει ψηλά κι' άρχίζει νά τόν κτυπάη κάτω μέ δύναμι: Χράπ, χρούπ!... Χράπ, χρούπ!...

— Σίγουρα γιά χταπόδι θά μέ πέρασε! συλλογιέται, θογγώντας από τούς πόνους, ó Ποκοπίκο.

Τέλος, ó εξαγριωμένος άνθρωπος τόν θάζει κάτω και μέ χέρια και πόδια τού δίνει ένα γερό μπερντάχι!

— Νά κι' έτούτη, νά κι' έ-κείνη! ούρλιάζει άφρίζοντας από τή λύσσα του! Γιά νά μάθης άλλοτε νά κάνης τόν έξυπνο στους θεατές!

‘Ο νάνος ξεφωνίζει σπαρακτικά σάν γουρνόπουλο πού τó σφάζουν.

“Ετσι, τόν άκούει ó Γκαούρ και τρέχει άνήσυχος. Σέ λίγες στιγμές φθάνει μπροστά στόν κακούργο ‘Αρχιπαληάτσο.

— Μή! τού φωνάζει άγρια. Γιατί τόν χτυπάς, σκύλε;

‘Εκείνος, — έκτός έαυτού καθώς είναι — τολμάει νά ση-

κώση τó χέρι του γιά νά κτυπήση τόν μελαψό “Ελληνα γίγαντα.

“Ομως σθέλτος ó Γκαούρ, προφταίνει. Και μέ μιά τρομακτική γροθιά του τόν γκρεμοτσακίζει κάτω άναίσθητον...

‘Ο Ποκοπίκο γίνετ' έξω φρενών μέ τó σωτήρα του.

— Ποιός σου μίλησ' έσένα, θρέ μαντράχαλε; τού κάνει άγρια κι' έπιθετικά. ‘Αφού μέ γλέπεις πώς... δέρνω τόν κύριο! Τί μπαίνεις στή μέση και μου κόβεις τή φόρα; Νά τώρα: ξεθύμωσα και, έξ αίτίας σου, θά μείνη άσφαχτος ó άνθρωπάκος!...

Στό μεταξύ τά χειροκροτήματα και οί φωνές τών θεατών συνεχίζονται και δυναμώ-νουν :

— Πο—κο—πί—κα—ρος !... Πο—κο—πί—κα—ρος!...

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρακλας» και «Κυνηγός άγρίων κονικλαράδων» παρατάει τώρα τόν Γκαούρ. Και ξανα-θαίνοντας στή σκηνή ύποκλίνεται κωμικά :

— ‘Αξιότιμε και νοήμων Κοινέ! τούς λέει σοβαρός. ‘Η άπουσία μου ώφειλετο εις έν μικρόν μπερντάχι πού έδινα! Και, τó όποιον, άν δέν μέ κρατούσε ó Γκαούρ, θάτρωγα... κι' άλλες!...

Και ó κόσμος ξεκαρδίζεται πάλι στά γέλια κατενθουσιασμένος μέ τόν μικροσκοπικό μαύρο παληάτσο!...

ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΣΤΙΒΟ

Μονάχος τώρα ο γιγαντώ-
σωμος Έλληνας μέσα στο
καμαρίνι, σκύβει με συμπό-
νια πάνω στον αναίσθητο—ά-
πό τη γροθιά του — 'Αρχιπα-
ληάτοο. Κάνει ό,τι μπορεί
για να τον συνεφέρει στις αϊ-
σθήσεις του.

“Όμως δέν περνάνε λίγες
στιγμές και στο κατώφλι της
ξεχαρβαλωμένης πόρτας πα-
ρουσιάζεται ο υπεργίγαντας
Μπόρχα. ‘Ο φοβερός και τρο-
μερός ‘Αρχιθηριοδαμαστής του
Τσίρκου.

“Έτσι αντικρύζει κάτω τον
'Αρχιπαληάτοο :

— ‘Εσύ τον χτύπησες, θρέ;
ρωτάει άγρια.

— Ναί! του άποκρίνεται ο
Γκαούρ. Και κάνει ν' άναση-
κωθί για να του εξηγήση...

Μά δέν προφθάνει...

Ταυτόχρονα σχεδόν, και χω-
ρίς να τό περιμένη, δέχεται
μιά τρομερή κλωτσιά στο κε-
φάλι!

“Όποιος άλλος να θρискό-
ταν στη θέσι του, θά είχε μεί-
νει στον τόπο!

‘Ο κακούργος Μπόρχα δέν
είναι μονάχα γιγαντιαίος, μά
και άφάνταστα δυνατός άν-
δρας!

“Ο Γκαούρ κλονίζεται! Τά
μάτια του θαμπώνουν! Τ' αώ-
τιά του βουίζουν!... Τά γόνα-
τά του τρέμουν!... Είναι έτοι-
μος να σωριαστή κάτω λιπό-
θυπος! Πάνω στον αναίσθη-
τον ‘Αρχιπαληάτοο!...

“Όμως καταφέρνει να μὴν

πάθη αυτή τη ντροπή...

Με υπεράνθρωπη προσπά-
θεια άνασηκώνεται. Κυττάζει
με περιφρόνησι τόν άπαίσιο
θηριοδαμαστή. Και μουρμου-
ρίζει :

— Μονάχα έτσι ύπουλα, θά
μπορούσες να με χτυπήσης...

Ταυτόχρονα σφίγγει τίς
γροθιές του και κάνει να χυ-
θί πάνω του για να τον κα-
τασπαράξη.

Μά δέν προφθάνει. Τήν ίδια
στιγμή παρουσιάζεται μπρο-
στά τους ο καλόκαρδος “Αρ-
μαν.

— ‘Η σειρά σου τώρα Μπόρ-
χα, λέει θιαστικός στον κα-
κούργο υπεργίγαντα.

Και προσθέτει :

— Τό κλουβί με τά λιοντά-
ρια θγαίνει στο στίβο. Τό
κοινόν σε περιμένει.

Και πραγματικά: Δαιμονι-
σμένα χειροκροτήματα φθά-
νουν στ' αυτιά τους άπ' την
πλατεία του Τσίρκου.

‘Ο Γκαούρ, πού ήταν έτοι-
μος να έπιτεθί στον θηριοδα-
μαστή, σταματάει τώρα. Δί-
νει τόπο στην όργη και άπο-
τραχιάεται σε μιά γωνιά. Δέν
θέλει να δυσανεστήση τόν τό-
σο καλό κι' ευγενικόν “Αρ-
μαν.

Ο ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ

...ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ

‘Ο άρχιθηριοδαμαστής
Μπόρχα θγαίνει τώρα μεγα-
λόπρεπος κι' έπιδεικτικός
στον ευρύχωρο στίβο του
Τσίρκου.

Δώδεκα γεροί άνδρες
σπρώχνουν ένα τεράστιο σιδε-

Ο τρομερός Γκαούρ σπαζει τὰ σίδερα τοῦ κλουβιοῦ καὶ μπαίνει μέσα γιὰ νὰ σώσῃ τὸν θηριοδαμαστή. Ἐκεῖνος ὅμως...

ρένιο κλουβὶ πάνω σὲ κοντό-χοντρες λαστιχένιες ρόδες. Καὶ τὸ φέρνουν μπροστά του.

Μέσα σ' αὐτὸ βρίσκονται δυὸ μεγαλόσωμα σερνικά λιοντάρια. "Αγρια κι' αὐτὰ σὰν τὸν γιγαντιαῖο ἄνθρωπο ποὺ πρόκειται νὰ τὰ δαμάσῃ!...

Ὁ Ποκοπίκο — φορῶντας πάντα τὴν κωμικὴ στολὴ τοῦ παληάτσου — προχωρεῖ, τὸ ἴδιο ἀγέρωχος κι' αὐτός, καὶ κρατῶντας ἓνα μεγάλο κλειδὶ ξεκλειδώνει τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ.

— 'Αξιότιμε καὶ νοήμων Κοινέ! ξαναφωνάζει. Ὁ διά-

σημος καὶ διπλωματοῦχος θηριοδαμαστής «Μπόχας» θὰ ὑπεισέλθῃ τώρα ἐντὸς τῆς παρούσης κλούβεως! Τοῦ λόγου μου θὰ κλειδῶσω τὴν θύρ γιὰ νὰ μὴ μπορῇ, μόλις δῇ τὰ σκούρα, νὰ τὴ σκαπουλάρῃ ἔξωθεν!...

»Κατόπιν, ὁ παρὼν λεγάμενος, θὰ κάνῃ, μὲ τὸ μαστίγιό του τὰ λιοντάρια νὰ χορέψουνε σάμπα ἀεροδυναμικῇ! Καὶ τέλος, ἂν δὲν τὸν... κολατοίσουν οἱ ἐν λόγῳ λέοντες, θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς κλούβης σῶος καί... εὐλαθῆς, ποὺ λένε!

»Αθάντι τὸ λοιπόν, Μάε-
στρο! Περικαλῶ: ἐν θερμὸν
χειροκρότημα εἰς τὸν ἀτρό-
μητον... μελλοθάνατον Μπό-
χαν! Ὁλέ!...

Οἱ θεατὲς χειροκροτοῦν ξε-
καρδισμένοι στὰ γέλια. Ἐνῶ
ὁ μικροσκοπικὸς χατζαροφό-
ρος παληάτσος, ξεκλειδώνει
τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ.

Ὁ Μπόρχα περνάει μέσα,
σφίγγοντας νευρικά τὸ μα-
στίγιό του...

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά φαί-
νεται πολὺ ταραγμένος. Τὸ ἐ-
πεισόδιο πού εἶχε μὲ τὸν Γκα-
οὐρ τὸν κρατάει ἀκόμα σὲ
νευρική ὑπερδιέγερσι. Τρέμει
ἀπὸ τὸ κακὸ του!...

Ὁ νᾶνος κλείνει καὶ ξανα-
κλειδώνει πίσω του τὴν πόρτα
τοῦ κλουβιοῦ. Αὐτὸ τοῦ ἔχουν
πῆ νὰ κάνῃ. Γιατὶ ἔτσι τὸ
«νούμερο» τοῦ ἀρχιθηριοδα-
μαστοῦ γίνεται ἀκόμα πιὸ
τρομερό! Καὶ φυσικά, πιὸ ἐν-
διαφέρον.

Ὁ Μπόρχα βγάζει τώρα ἄ-
γριες φωνές στὰ δυὸ λιοντά-
ρια :

— Χόπ!... Χόπ!... Χόπ!...

Πασχίζει νὰ τὰ κάνῃ νὰ
σταθοῦν ὀρθὰ στὰ πσιναῖ τους
ποδάρια!... Ὅμως ἐκεῖνα ἀρ-
γοῦν — ὅπως πάντα — νὰ ὑ-
πακούσουνε...

Ὁ ἀτρόμητος δαμαστής εἴ-
ναι, καθὼς εἴπαμε, ἀφάντα-
στα νευριασμένος. Εἶναι ἐκ-
τὸς ἑαυτοῦ ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ
τὴ λύσσα του γιὰ τὸν Γκα-
οὐρ.

Ἔτσι, ἀρχίζει μὲ τὸ μαστί-
γιο νὰ κτυπάῃ ἀλύπητα τὰ

θεριά!

Ἐκεῖνα μουγγρίζουν ἄ-
γρια! Παίρνουν ἐπιθετικὴ
στάσι ἀντίκρου του. Τοῦ δει-
χνουν ἀπειλητικά τὰ φοβερά
δόντια τους.

Ὅμως, ὁ Μπόρχα δὲν φαί-
νεται ν' ἀνησυχῇ. Καὶ μὲ με-
γαλότερη δύναμι καὶ λύσσα
τὰ κτυπáει τώρα στὰ κεφά-
λια, οὐρλιάζοντας:

— Χόπ!... Χόπ!... Χόπ!...

Ὁ Ποκοπικό — πού παρα-
κολουθεῖ ἀπ' ἔξω τὰ συμβαί-
νοντα — ἀρχίζει νὰ τὰ χρειά-
ζεται. Καὶ γυρίζοντας στοὺς
θεατὲς, μουρμουρίζει :

— Τοῦ λόγου μου, νοήμων
Μάγκες, κόβω ρόδα μυρω-
μένα!... Δὲν μπορῶ νὰ γλέπω
τοὺς λεόντους νὰ κάνουνε τὸν
κάργα σ' αὐτὸ τὸν ἀνθρωπά-
κο! Ἔτσι μοῦρχεται νὰ μπου
κάρω ἐντὸς καὶ νὰ τοὺς κα-
τασφάξω τίς... οὐρές!... Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας, πού λέει
κι' ἡ Χουχού!...

Καὶ γυρίζοντας τὰ ὀπίσθια
του στὸ κοινόν, ὑποκλίνεται
ἀνάποδα καὶ κινεῖται θιαστι-
κά γιὰ νὰ φύγῃ.

Μὰ δὲν προφθαίνει...

**ΤΡΟΜΟΣ, ΑΓΩΝΙΑ,
ΦΡΙΚΗ!...**

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ μαστί-
γιο τοῦ μανιασμένου Μπόρχα
βρίσκει στὸ μάτι τοῦ ἑνὸς
λιονταριοῦ.

Τὸ θεριὸ ἐξαγριώνεται ἀκό-
μα περισσότερο. Καὶ βγάζον-
τας ἕνα τρομακτικὸ οὐρλια-
χτό, κάνει τὸ θανατερό του
ἄλμα!...

Τὰ μπροστινὰ πόδια του

κτυπούν πάνω στα πλατειά τριχωτά στήθια του υπεργίγαντα. Καί ο Μπόρχα ανατρέπειται!

Ταυτόχρονα και το άλλο λιοντάρι ξεθαρρεύει. Χύνεται κι' αυτό να σπαράξει τον πεσμένον κάτω κακούργο.

Και τὰ δυο θηριά τώρα μαζί, με τὰ δόντια και τὰ νύχια τους, θά τον κάνουνε χίλια κομμάτια!...

Ο Ποκοπίκο ξαναγυρίζει με μέτωπο πρὸς τοὺς θεατές. Καί ξεφωνίζει τρομοκρατημένος :

— 'Αμάν πλάξ πού θά σπάσετε ἀπόψε, ἀδερφέ μου!... Παγαίνω νά πῶ ν' ἀκριθίνου-νε τὸ 'σιτήριο! 'Αμέ!;

Καί πετάει τὸ μοναδικὸ κλειδί τοῦ κλουβιοῦ στοῦ ἔσω-τερικὸ του. 'Ενῶ ταυτόχρονα φωνάζει στὸν υπεργίγαντα:

— Πάρ'το, κύρ Μπόχα και ξεκλείδωσε νά ἔγῃς. Τοῦ λόγου μου παγαίνω ν' ἀλλάξω ...'σώθρακάκι!

Καί τὸ θάζει στὰ πόδια, πηδώντας κωμικά σὰν μεθυσμένος ψύλλος!

Οἱ θεατὲς ἔχουν σηκωθῇ τώρα ὀρθοὶ καί ἀνήσυχοι. Κανένας τοὺς πιά δὲν γελάει με τ' ἀστεία τοῦ ξεκαρδιστικοῦ νάνου.

Παρακολουθοῦν με ἀγωνία καί κρατώντας τὴν ἀναπνοή τοὺς τὴν τραγωδία πού ἐκτυλίσσεται μέσα στοῦ κλουβί.

“Ὁμως ταυτόχρονα καί μεγάλο κακὸ καί φασαρία γίνεται στοῦ Τσίρκο. Τὰ παιδιὰ στριγγλίζουν δαιμονισμένα !

Οἱ γυναῖκες λιποθυμοῦν...

“Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ θηριοδασεῖς, με φανταχτερὲς στολές, ὀγαίνουν ἀλαφιασμένοι ἀπὸ τὰ παρασκήνια. Τριγυρίζουν τὸ τραγικὸ σιδερένιο κλουβί...

Στὰ χέρια τοὺς κρατᾶνε πιστόλια: Θέλουν νά σκοτώσουν τὰ λιοντάρια γιὰ νά σώσουν τὸν ἄνθρωπο...

“Ὁμως ὅσο κι' ἂν σκοπεύουν με τίς κάννες τοὺς, δὲν ἀποφασίζουν νά πυροβολήσουν...

Τὰ θηριά καί ὁ κακὸς δασμαστὴς τοὺς, ἔχουν γίνει ἓνα πολὺ μεπερδεμένο κουθάρι. “Ἄν τραθήξουν τίς σκανδάλες, εἶναι σχεδὸν βέβαιο πὼς οἱ σφαῖρες θά λαθέψουν. Καί θά κτυπήσουν στοῦ κορμὶ τοῦ Μπόρχα. “Ἐτσι, ἀντὶ νά τὸν σώσουν, ἀπὸ τὰ νύχια καί τὰ δόντια τῶν λιονταριῶν, θά τοῦ χαρίσουν πιὸ γρήγορα τὸ θάνατο!...

Μὰ οὔτε οἱ θηριοδασεῖς αὐτοὶ μποροῦν ν' ἀνοίξουν καί νά μποῦν στοῦ κλουβί γιὰ νά βοηθήσουν τὸν Ἀρχηγό τοὺς πού κινδυνεύει. Γιατί τὸ κλειδί τῆς καγκελωτῆς σιδερένιας πόρτας, ὁ Ποκοπίκο τὸ ἔχει πετάξει μέσα. Εἶναι ἀδύνατο νά τὸ πάρουν...

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

«ΕΛΛΗΝΑΣ»!

Περνᾶνε μερικὲς στιγμὲς θανατερῆς ἀγωνίας!...

“Ὁμως, ξαφνικά, μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ ἀντηχεῖ στοῦ Τσίρκο.

“Ὁ ὑπέροχος “Ελληνας Γκα-

οὐρ φθάνει τρέχοντας στὸν κυκλικὸ στίβο. Σταματάει μπροστά στὸ τραγικὸ κλουβί. Καὶ γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἀντικρύζει τὸ κακὸ πού γίνεται μέσα...

Σχεδὸν ἀμέσως ἀπλώνει μὲ θιάσι τὰ παντοδύναμα χέρια του. Καὶ ἀρπάζει δυὸ ἀπὸ τὰ χοντρά σίδερα τῆς κλούβας... Τὰ τραβάει μὲ ἀφάνταστη, μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι!... Τὰ λυγίζει: τὸ ἓνα πρὸς τ' ἀριστερά, τὸ ἄλλο πρὸς τὰ δεξιά...

"Ετσι, σχηματίζεται ἓνα στενὸ ἀνοιγμα. Ἀπ' αὐτὸ μὲ δυσκολία μπαίνει μέσα...

Ἀμέσως πέφτει σὰν κεραυνὸς πάνω στὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ λιοντάρια. Τὸ ἀρπάζει σὰν κριάρι ἀπὸ τὰ μπροστινὰ καὶ πισινὰ του ποδάρια. Τὸ σηκώνει ψηλά. Τὸ κτυπάει μὲ τρομακτικὴ δύναμι κάτω.

Τὸ θειρὸ χάνει τὶς αἰσθήσεις του. Μένει ἀκίνητο σὰν σκοτωμένο.

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἄλλο λιοντάρι ἔχει ἀνοίξει τὰ φοβερά σαγόνια του. Εἶναι ἔτοιμο ν' ἀγκαλιάσῃ μ' αὐτὰ τὸ λαιμὸ τοῦ κακούργου Μπόρχα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τῆς Ζούγκλας προφθαίνει πάλι. Σὰν κεραυνὸς κι' αὐτὴ τὴ φορά πέφτει πάνω του. Τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ. Τὸ σφίγγει θανατερά μὲ τὶς δυὸ παλάμες του.

"Ομως τὸ θειρὸ δείχνεται ἀφάνταστα μανιασμένο. Σιγοῦρα θὰ εἶν' ἐκεῖνο πού ὁ Μπόρχα κτύπησε μὲ τὸ μα-

στίγιό του στὸ μάτι!

"Ετσι, κάνοντας ἓνα ἀπότομο καὶ ἀθάστατο τίναγμα, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ παντοδύναμα χέρια τοῦ Γκαούρ... Καὶ παρατώντας τὸν θηριοδαμαστή, χύνεται, μὲ μεγαλειτερη λύσσα τώρα, στὸν ἄνθρωπο πού μπήκε στὸ κλουβί γιὰ νὰ τὸν σώσῃ!...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας καὶ τὸ δεύτερο λιοντάρι, γίνονται τώρα κι' αὐτοὶ ἓνα κουβάρι!

Ὁ Μπόρχα εἶναι πιά λεύθερος. Ἐχει γλυτώσει ἀπὸ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο.

"Ομως νά: Πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ πιστόλι του. Κι' ἐνῶ τ' ἄγρια μάτια του ἀστράφτουν παράξενα, κυττάζει μὲ θανάσιμο μίσος τὸ σωτήρα του: Τὸν ὑπέροχο ἄνδρα πού κινδυνεύει τώρα αὐτὸς τὴ ζωὴ του.

"Ετσι, καὶ δείχνοντας πὼς σημαδεύει τάχα τὸ λιοντάρι πού ζητάει νὰ τὸν σπαράξῃ, τραβάει ἄργα τὴ σκανδάλη...

Ταυτόχρονα κάνει μιὰ ἀνεπαίσθητη κίνηση τοῦ δολοφονικοῦ χεριοῦ του. Καὶ ἡ σφαῖρα λαθεύει ἐξ ἐπίτηδες: Ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ θειρὸ, θρίσκει στὸ στήθος τὸν Γκαούρ!...

Ὁ ἀδιόρθωτος Ἕλληνας πατριώτης μας μόλις προφθαίνει νὰ θγάλῃ ἓνα πονεμένο βογγητό :

— "Ωωωωχ!...

Καὶ μένει, στὴ θέσι πού θρίσκεται, ἀκίνητος. Σὰν νεκρός!...

Σχεδόν άμέσως κι' ένας δεύτερος πυροβολισμός άντηχει. Αυτή τη φορά ο άπαίσιος Μπόρχα πυροβολεί στ' αλήθεια τo λιοντάρι. Καί τo σκοτώνει...

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΑΠΕΙΛΕΙ!

Άπό τά στραβωμένα σίδερα τοῦ κλουβιοῦ μπαίνουν τώρα μέσα οί άλλοι θηριοδαμαστές τοῦ Τσίρκου.

Άρπάζουν άνήσυχοι στά χέρια τους τόν τραυματισμένο μελαψό γίγαντα. Τόν θγάζουν έξω. Τόν φέρνουν

καί τόν αποθέτουν σ' ένα από τά ξυλένια καμαρίνια...

Ο γιατρός τοῦ Τσίρκου τόν εξετάζει άμέσως.

Ο καλόκαρδος κι' ευγενικός "Άρμαν δείχνει μεγάλο καί στοργικό ενδιαφέρον για τόν Γκασούρ.

— Είναι βαρειά χτυπημένος, γιατρέ; ρωτάει με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Μήπως κινδυνεύει τo ὑπέροχο αυτό παλικάρι;

Όμως εκείνος τόν καθουχάζει :

Η Αρχόντισσα της Ζούγκλας βγαίνει από τη σπηλιά πυροβολώντας και εύρλιάζοντας :

— Θα σε σκοτώσω, κακούργε ! . . . Θα σε σκοτώσω ! . . .

— "Όχι, αγαπητέ μου.. Εὐ-
τυχῶς πού ἡ σφαῖρα δὲν πεί-
ραξε τὴν καρδιά. Τὸ τραῦμα
τοῦ στήθους του δὲν εἶναι θα-
νατηφόρο. Θὰ κάνω ὅ,τι μπο-
ρῶ γι' αὐτόν. Ἐλπίζω σὲ με-
ρικές μέρες νὰ εἶναι σὲ θέσι
νὰ σηκωθῇ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή φθάνει
στὸ καμαρίνι καὶ ἡ πανέμορφη
Βαλάντα. Ἡ γοητευτικὴ κι'
εὐγενικὰ κόρη τοῦ ἰδιοκτῆτη
τοῦ Τσίρκου!...

Ρωτάει μὲ ἀγωνία κι' αὐτὴ
γιὰ τὴν κατάστασι πού θρί-
σκειται ὁ γιγαντόσωμος "Ἐλ-
ληνας. Καὶ δείχνει ἓνα παρά-
ξενο καὶ τρυφερό ἐνδιαφέρον
γι' αὐτόν.

Λίγες στιγμὲς μετὰ, φθάνει
καὶ ὁ κακοῦργος Μπόρχα.
Προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ
στὸν Ἀφέντη του:

— Δὲν τὸ ἤθελα, μίστερ
"Αρμαν!... Ἐγὼ σημάδεψα
γιὰ νὰ χτυπήσω τὸ λιοντάρι
πού θὰ τὸν σπάραζε. Σκοπὸς
μου ἦταν νὰ τὸν σώσω!... Μὰ
ταραγμένος καθὼς ἤμουν, ἔ-
τρεμε φαίνεται τὸ χέρι μου.
Καὶ λαθεύοντας ἡ σφαῖρα,
τὸν θρῆκε στὸ στήθος! Σοῦ
ὀρκίζομαι πὼς δὲν τὸθελα!
Δὲν εἶχα κανέναν τέτοιο κα-
κὸ σκοπὸ!...

Ἡ Βαλάντα τοῦ ρίχνει μιὰ
ματιὰ γεμάτη περιφρόνησι.
Καὶ μουρμουρίζει:

— Μὲ συγχωρεῖς Μπόρ-
χα... Μὰ ὁ νέος αὐτὸς κινδύ-
νεψε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σὲ
σώσει..

Καὶ προσθέτει πὶο σιγὰ :

— "Ἀρα ἡ σφαῖρα σου δὲν

ἔπρεπε νά... κάνη λάθος!

Ὁ ἀπαίσιος ἀρχιθηριοδα-
μαστής καταλαβαίνει τὸν
προσβλητικὸ — μὰ δίκαιο —
ὕπαινιγμό. "Ἐτσι, τραβῶντας
ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν
πανέμορφη κόρη τοῦ "Αρμαν,
τὴ θγάζει ἔξω. Καὶ τῆς λέει
σιγὰ :

— Βλέπω πὼς μεγάλη συμ-
πάθεια καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον
δείχνεις σ' αὐτόν τὸν γορίλ-
λάνθρωπο!... Βαλάντα, πρό-
σεξε καλά: Μονάχα ἐμένα θὰ
σοῦ ἐπιτρέψω ν' ἀγαπήσης
στὴ ζωὴ σου. Καὶ μονάχα ἐ-
μένα νὰ παντρευθῇς!... Ἀλ-
λοιῶς τὸ μαχαίρι μου θὰ ὀρ-
γώσῃ τὰ τρυφερά σου στή-
θια!... Κατάλαθες;!

Ἡ ἄμοιρη κοπέλλα τὸν
κυττάζει τώρα μὲ τρόμο καὶ
φρίκη. Ξέρει καλὰ πόσο κα-
κούργα ψυχὴ ἔχει ὁ Μπόρχα.
Καὶ δὲν ἀμφιβάλλει καθόλου
πὼς εἶναι ἱκανὸς νὰ πραγμα-
τοποιήσῃ τίς ἀπειλές του!

Ἀμέσως, θιαστικὴ καὶ ἀνή-
συχη, ξαναγυρίζει στὸ ξυλό-
νιο καμαρίνι πού θρίσκειται
ἀναίσθητος ὁ Γκαοῦρ.

— Πατέρα, λέει στὸν "Αρ-
μαν, δακρυσμένη. Θὰ μείνω ἐ-
γὼ ἐδῶ νὰ περιποιηθῶ τὸ χτυ-
πημένο παλικάρι. Μονάχα μὲ
τίς δικές μου φροντίδες θὰ
μπορέσῃ νὰ γίνῃ γρήγορα
καλά...

Ἐκεῖνος τὴν κυττάζει ἐρω-
τηματικά.

— Τὸν ἀγαπᾷς, Βαλάντα;
ψιθυρίζει.

Ἡ πανέμορφη ξανθεῖα ἀ-
μαζόνα χαμηλώνει τὰ θουρ-

κωμένα μάτια της. Καί από
τά χείλια της ξεφεύγει ἕνας
ἀναστεναγμός :

— Ἴσως...

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ
«ΞΕΡΟΛΟΥΚΟΥΜΟ»

Ὅμως ἡ παράστασι τοῦ
Τσίρκου ἔχει στο μεταξύ δια-
κοπή. Ὁ στίθος θρίσκεται ἁ-
δειος... Οἱ θεατὲς φωνάζουν,
σφυρίζουν καὶ διαμαρτύρον-
ται. Οἱ περισσότεροι ζητᾶνε
πίσω τὰ λεπτὰ τους.

Θηριοδαμαστές, παληάτσοι,
ἀκροβάτες, ταχυδακτυλουργοί,
μουσικοί, χορεύτριες, ἁ-
μαζόνες, θρίσκονται ὅλοι μέ-
σα στὰ παρασκήνια. Μεγάλο
κακό καὶ ὀχλαγωγία γίνεται.

Ἕνας μονάχα: ὁ φοβερός
καὶ τρομερὸς Ποκοπικό, κρα-
τᾷ τὴν ψυχραιμία του. Μο-
νάχα αὐτὸς καταφέρνει νὰ
σώσῃ τὴν κατάστασι.

Καὶ νὰ πῶς:

Μόλις ἔμαθε πῶς τὸ τραῦ-
μα τοῦ ἀγαπημένου του «Μαν-
τράχαλου» εἶναι ἐλαφρό, τὸ
θάξει στὰ πόδια. Καὶ τρέ-
χοντας θγαίνει στο στίβο...

Σκαρφαλώνει σάν πῖθηκος
στὴν κορφὴ τοῦ κλουβίου μὲ
τὰ δυὸ σκοτωμένα λιοντάρια.
Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ προσπαθεῖ νὰ μι-
λήσῃ στο ἐξαγριωμένο κοινὸ
πὺ ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζῃ,
νὰ σφυρίζῃ, νὰ διαμαρτύρε-
ται καὶ νὰ ζητᾷ πίσω τὰ λε-
πτὰ του.

— Κυρίες μου καὶ Κύριοι!
ξεφωνίζει ὅσο πῖδ δυνατό μπο-
ρεῖ, γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ τὸν
ἀκούσουνε. Βγάλτε τὸ σκα-
μὸ γιὰ νὰ σᾶς θγάλω...

λόγο!...

Κι' ἀμέσως ἔν' ἀπίστευτο
θαῦμα γίνεται :

Τὰ σφυρίγματα καὶ ἡ φοβε-
ρὴ ὀχλαγωγία σταματοῦν ἁ-
πτόμα καὶ μὲ μιᾶς. Τ' ἁ-
γριεμένα πρόσωπα τῶν θεα-
τῶν, ὄχι μονάχα ἡμερεύουν,
μὰ παίρνουν γρήγορα: γυλα-
στὴ καὶ χαρούμενη ἔκφρασι.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ξεσπᾶ-
νε καὶ σὲ πλατειά κεφάλτα
γέλια :

— Χά, χά, χά!... Χά, χά,
χά!...

Γελᾶνε προκαταβολικὰ γι'
αὐτὰ ποὺ περιμένουν νὰ τοὺς
πῇ ὁ μικροσκοπικὸς παληά-
τσος.

Ὁ Ποκοπικό παίρνει τῶρα
ῥφος σοδαρό. Κι' ἀρχίζει :

— Ἀξιότιμε καὶ νόημων
Κοινέ!... Ἡ ἀστραφτερὴ χα-
τῆρα ὅπερ γλέπετε νὰ κρα-
τῶ, τυγχάνει θρυλική! Διὰ
τῆς χατῆρας ταύτης ἔχω
κατασφάξει δλάκερα σμήνη
ἀγρίων κονίκλων! Καὶ ὕλα-
κέρους ἀγέλας σκοτωμένων
ἐχθρῶν, ἐπὶ τῆς ἀγριάδας καὶ
ἀειπαρθένου Ζουγκλὸς!

Τώρα ὅλοι οἱ θεατὲς ξε-
σπᾶνε σὲ ἀκράτητα πανηγυ-
ρικὰ γέλια!

— Χά, χά, χά!... Ζήτω ὁ
«Διπλωματοῦχος Σφάχτης»!
Ζήτω ὁ ζωῶν!

Ἔτσι, ὁ διαβολεμένος νᾶ-
νος καταφέρνει μονάχος του
νὰ διασκεδάξῃ τὸ κοινόν! Καὶ
νὰ κρατᾷ τὴν παράστασι
τοῦ διαλυμένου Τσίρκου!

Ὁ κόσμος εἶναι κατενθου-
σιασμένος καὶ ξετρελλαμένος

μαζί του!

Προπαντός οι γυναίκες που ξεφωνίζουν υστερικά από τα γέλια τους.

«Όμως ο Ποκοπικό τις βάζει άμέσως στη θέει τους:

— Του λόγου σας αί γυναί, φωνάζει, έχετε ξελιγωθή περί διά... του λόγου μου! Σάν ξερολούκουμο έκθετο με τη ράτε, αδερφέ μου!... Τό όποιον όμως πάρτε το απόφασι: Ούδαμώς μπορώ νά σάς ικαντρευτώ έξ έρωτος ή συνουκεσίου. Καθότι τυγχάνω... δεσμώτης της τρυφεράς καρδιάς μου!... Τούτέστιν: άρραβωνιασμένος μετά της θηλυπρεπούς Χουχούς! Με αντιλήθεσθε μάγκες;

Και ανάμεσα στά χαχανητά των άνδρων και τά κακαρίσματα των γυναικών, αρχίζει νά περιγράφη τά χαρίσματα της άρραβωνιαστικιάς του:

— Σκασμός και σιλάνς, κυρίες μου και κύριοι!... 'Η έκλεκτή της καρδιάς μου τυγχάνει σάν καλαμαροχτάποδο κρατάτο!... 'Ομοιάζει πολύ με τουλούμι κάργα κατράμι!... 'Ομοιάζει επίσης ώσπερ γουρνοπούλα πρισμένη! 'Ομοιάζει τέλος και με... τρομάρα στά μπατζάκια της!

»Όμως, κυρίες μου και κύριοι, με ήγαπεί! Με ήγαπεί άγρίως και θανασιμώς!... 'Αν δέν με ίδη μίαν και μόνην ήμέραν, πίπτε άσθενής έκ... κλαπάτσας!

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

«Ας αφήσουμε πιά τόν κουτοτετραπέρατο Ποκοπικό νά διασκεδάξη με τ' άστεία του

Και με τά φτερά της φαντασίας μας άς πετάξουμε στην άγαπημένη μας παρθένα και άγρια Ζούγκλα.

Έχουμε αφήσει τόσους φίλους κ' έχθρους εκεί!... Πώς νά περνάνε; Τί νά κάνουν άραγε;

.....

Και νά, φθάσαμε!...

«Όμως είναι μεσάνυχτα... Στή σπηλιά του 'Αρχοντα της Ζούγκλας άπόλυτη ήσυχία βασιλεύει.

Ο Ταρζάν, ό γιός του ό Μπέϊμπυ και ή «καμαριέρα» τους ή Χουχού, κοιμούνται βαθειά.

Μονάχα ή 'Αρχόντισσα της Ζούγκλας, ή πανέμορφη ξανθειά Τζέϊν, εξαγρυπνάει στά στρωσίδια της...

Με όρθάνοικτα τά γαλαζοπράσινα γατίσια μάτια της κυττάζει τό βαθύ σκοτάδι της νύχτας!...

Ποιός ξέρει τί νά συλλογιέται!... Ποιός ξέρει τί κα'ταχθόνιο σχέδιο καταστρώνει πάλι στό σατανικό μυαλό της.

Και νά:

Ξαφνικά κάνει μι' άπότομη κίνηση. Παρατάει τά μαλακά πουπουλένια στρωσίδια της. Πετιέται όρθη και κυττάζει με τρόπο πρός τό σκοτεινό άνοιγμα της σπηλιάς.

Ταυτόχρονα ξεφωνίζει άγρια:

—“Εξω!... “Εξω κακούργα!... “Εξω απ’ τή σπηλιά μας!... Δέν θά σ’ αφήσω νά κάνης τό φονικό!...“

Άμέσως άρπάζοντας βιαστική από μιιά γωνιά τής σπηλιάς τό πιστόλι τής, πετιέται έξω μανιασμένη!... Κι άρχίζει νά τρέχη, σά νά κυνηγάει κάποιον άόρατο έχθρό, ξεφωνίζοντας όσο πιό δυνατά μπορεί:

— Θά σέ σκοτώσωωω!...
Θά σέ σκοτώσω, κακούργα!
Καί προχωρεί πυροβολώντας στα στραβά!

Στό μεταξύ ό Ταρζάν και ή Χουχού έχουν ξυπνήσει.

— Καλέ τί τρέχει, Άφέντη μου; ρωτάει ξαφνιασμένη ή πυγμαία. Καλέ θέλεις νά τρελλάθηκε ή κυρά Μαντάμα; Μē συγχωρείτε κι όλας!

Μά ό “Αρχοντας τής Ζούγκλας δέν προφθαίνει νά τήν ακούση... “Έχει κι όλας — μ’ ένα πήδημα — βγεϊ από τή σπηλιά του. Καί προχωρεί τρέχοντας κατά τό μέρος πού ακούγονται οι φωνές τής συντροφισσάς του.

Τού είναι αδύνατο νά φαντασθή τί τής έχει συμβή. Οι κρότοι τών πυροβολισμών πού ακούει τόν φέρνουν σέ απόγνωση.

“Επί τέλους! Σέ λίγες στιγμές καταφέρνει νά φθάση τίν εξαγριωμένη Τζέιν. Καί τήν άρπάζει με λαχτάρα σ’ άτσάλενια μπράτσα του:

— Τί τρέχει; ρωτάει άλαφιασμένος. Ποιον κυνηγας; Ποιον ζητάς νά σκοτώσης;

Τά μάτια τής πανέμορφης ξανθείας γυναίκας πετάνε γαλάζιες σπιθες όργης! Τά μαργαριταρένια δόντια τής σφίγγονται με μανία και τρίζουν άπαίσια! Ένώ ταυτόχρονα μουγγρίζει άγρια:

— Κατάρα κι άνάθεμα!...
Μού ξέφυγε ή κακούργα!...
“Αν πρόφταίνα, θά τήν σπάραζα με τά νύχια και τά δόντια μου!...

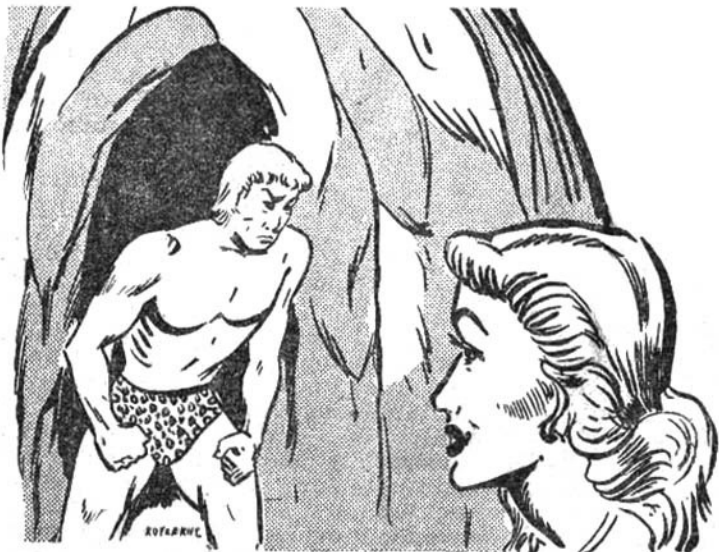
“Ο Ταρζάν κυττάζει παραξενεμένος τή συντρόφισσά του Φαντάζεται πώς κοιμόταν και είδε κάποιο κακό δειρο!...

“Ετσι, τή σηκώνει σάν παιχνιδάκι στήν άγκαλιά του. Τήν ξαναγυρίζει γρήγορα στή σπηλιά. “Ετσι, καθώς τήν αποθέτει πάλι στα πουπουλένια στρωσίδια τής, μουρμουρίζει:

— Ξανακοιμήσου, αγαπημένη μου... “Εφιάλτης θάτανε!
“Η Χουχού συμφωνεί απόλυτα:

— Καλέ μάλιστα, κύρ “Αφέντη μου!... “Εμφιάλτης θά ήτανε!... Κ’ εγώ ακόμα — πού τυγχάνω και ώρα! — παθαίνω συχνά εμφιάλτες! “Αλλά όχι τόσο μεγάλους! Πιο μικρούς: “Εμφιαλidia, πού λένε!...

“Ο Ταρζάν τινάζει ήρεμα τήν άνοικονόμητη ποδάρα του κατά πάνω τής... “Η πυγμαία πού δέχεται τήν καλοσιγυρισμένη κλωτσιά, σηκώνεται γιά λίγο ψηλά στον άέρα σάν μαύρη μπάλλα. Καί, σχεδόν άμέσως, πέφτει και κτυπάει

Ὁ Ταρζάν εὐρλιάζει μὲ λύσσα :

— Αὔριο τὰ μεσάνυχτα θὰ σκαρφαλώσω στὸ πέτρινο βουνό ! . Θὰ μπῶ κρυφὰ στὴ σπηλιὰ καὶ θὰ πνίξω τὴν Ταταμπού

πάνω στὸ Μπέϊμπυ πού κοιμάται, ὀνειρεύεται καὶ ροχαλίζει. Ταυτόχρονα τοῦ ἀπαγγέλει κ' ἓνα στιχάκι :

« Εὐπνα χρυσό μου, γλύκα μου,
με μάτια γουρλωμένα !
Εὐπνα νά δῆς τί «πλάσματα»
βρέχει ὁ θεὸς γιὰ 'σένα ! »

Τὸ στιχάκι αὐτὸ τῆς τὸ εἶχε σκαρώσει ὁ Ποκοπίκο. Ὅταν κάποτε ἡ Χουχού κοιμόταν κάτω ἀπὸ κάποιο δέντρο. Κι αὐτὸς, γλυστρώντας ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ ἴδιου δέντρου, γκρεμοτσακίστηκε πάνω της.

Καὶ τὸ θυμόταν ἡ ἀθεόφοβη !
ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ

— Ἡσύχασε τώρα ! Ὁνειρο ἦτανε ! Ξαναλέει ὁ Ταρζάν στὴ συντρόφισσά του.

Ὅμως ἡ Τζέιν τοῦ ἀποκρίνεται κυττάζοντάς τον μὲ μάτια τρομαγμένα :

— Ὅχι ! Δὲν ὀνειρεύτηκα ! Εἶχα ξυπνήσει ἀπὸ ὥρα. Τὴν εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια ! . . .

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας γίνεται περίεργος :

— Εἰσήγησέ μου, λοιπόν : Τί

είδες; Ποιός ήταν;

‘Η τρομαγμένη γυναίκα ἀρχίζει:

— ‘Απόψε είχα μιὰ κακιὰ προαίσθησι... Δὲν μπορῶσα νὰ κλείσω μάτι... Ξάγρυπνη στριφογύριζα στὰ στρωσίδια μου. Καὶ κυττοῦσα πρὸς τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς μας...

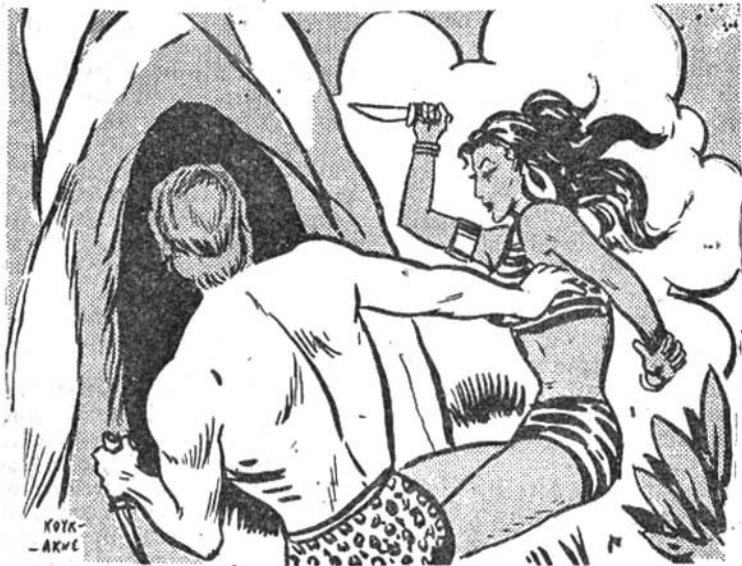
»Ξαφνικά, ἀνθρώπινες πατημασιές ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν... Σταματῶ καὶ τὴν ἀναπνοή μου γιὰ ν’ ἀφουγγραστῶ... Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἀντικρύζω μιὰ σκοτεινὴ σιλουέττα νὰ μπαίνει

στὴ σπηλιά μας... Καθὼς πλησιάζει περισσότερο, τὴν ἀναγνωρίζω: Εἶναι ἡ Ταταμπού!

— ‘Η Ταταμπού; κάνει χαμένα ὁ Ταρζάν!

— Ναί!... Καὶ στὸ δεξὶ τῆς χέρι σφίγγει μὲ λύσσα τὸ φονικὸ μαχαίρι τῆς... Προχωρεῖ καὶ φθάνει στὸ μέρος ποὺ κοιμᾶς ἐσύ... Σκύβει νὰ καρφώσῃ τὴ λάμα τοῦ στὴν καρδιά σου! Θέλει νὰ σὲ δολοφονήσῃ...

‘Η Τζέιν σταματᾷ γιὰ λίγες στιγμὲς. Παίρνει βαθειὰ

‘Η παρθένα Ἑλληνίδα Κόρη δειχνεται καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ὑπέροχη!...

Χωρὶς καθόλου νὰ δειλιάσῃ δέχεται τὴν ἐπίθεσι τοῦ μα-
νιασμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

άνασα. Συνεχίζει:

—“Ομως ἐγὼ δὲν τὴν ἀφήνω νὰ κάνῃ τὸ ἔγκλημα. Πετιέμαι ἀμέσως ὀρθή. Χύνομαι πάνω της! Πασχίζω, μὲ κάθε τρόπο, νὰ τὴν ἀφοπλίσω...”

»Γιὰ μερικές στιγμές γινόμαστ’ ἓνα κουθάρι. Μὰ γρήγορα καταφέρνει νὰ μοῦ ξεφύγῃ... Πηδάει ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τὸ βάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ σώσῃ τὸ τομάρι της..

»Ἐγὼ δὲν χάνω καιρό!... Ἀρπάζω τὸ πιστόλι μου. Τὴν κυνηγάω μὲ λύσσα!... Θέλω νὰ τὴν φτάσω! Νὰ τὴ σκοτώσω!...

»Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή θαρρῶ πὼς ξεχωρίζω στὸ σκοτάδι τὴ σκιά της. Πυροβολῶ: μιὰ, δυό, τρεῖς, τέσσερες...

»Τίποτα δμως!... Ἡ κακούργα συντρίφισσα τοῦ Γκαοὺρ ξεφεύγει καὶ πάλι!... Συνεχίζει τὸ τρομαγμένο φευγιό της. Χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ καὶ ἀγρία βλάστησι...

»Τότε φτάνεις κ’ ἐσὺ κοντά μου. Μὲ σταματᾷς. Μὲ σηκώνεις στὰ χέρια σου. Μὲ ξαναγυρίζεις στὴ σπηλιά μας. Καὶ μοῦ λὲς πὼς ὄνειρευτήκα. Πὼς εἶδα ἐφιάλτες! Χά, χά, χά!...

ΣΤΑ ΒΑΡΑΘΡΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ἡ Ταρζάν πού τὴν ἄκουσε μὲ προσοχὴ κ’ ἐνδιαφέρον, μурμουρίζει τῶρα συλλογισμένος:

— Σ’ εὐχαριστῶ βέβαια πού μοῦσωσες τὴ ζωὴ!... Ὁ-

μως ἡ Ταταμποῦ ἔχει δίκην πού θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ!... Μὴ ξεχνᾷς πὼς ἐγὼ πρόδωσα τὸν ἀγαπημένο της σύντροφο. ...Ἐγὼ τὸν ξεγέλασα καὶ τὸν ἔβριξα, μαζί της, στὴν παγίδα. (*) Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία πού οὐρθηκε σκλάβος στὴ μακρινὴ Ἀμερικὴ!...

»Τὸ ἔγκλημα πού ἔκανα στὸν «ἀδερφό» μου, μονάχα μὲ θάνατο πρέπει νὰ τιμωρηθῇ... Γι’ αὐτὸ καὶ δὲν θυμώνω μὲ τὴν ἀμοιρὴ μελαψὴ Κόρη. Ἐχει μεγάλο δίκην πού θέλει νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι της στὴν καρδιά μου!...

Τὰ μάτια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας βουρκώνουν. Καὶ προσθέτει ἀναστενάζοντας:

— Μακάρι, Τζέιν, νὰ κοιμόσουν κ’ ἐσὺ βαθεῖα τὴν ὥρα πού ἡ Ταταμποῦ μπῆκε στὴ σπηλιά μας... Αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν θὰ βρισκόμουν στὴ ζωὴ γιὰ νὰ ὑποφέρω ἀπ’ τὶς ἀγιάτρευτες τύψεις. Αὐτὲς πού νοιώθω γιὰ τὸ μεγάλο κι ἀσυγχώρητο ἔγκλημά μου!

Ἡ πανέμορφη συντρόφισσά του τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι. Μὲ ἀηδία:

— Δὲν ταιράζουν τέτοια λόγια σ’ ἓναν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας! τοῦ λείει ψυχρά. Ἐχεις γυναῖκα καὶ γιό. Πρέπει νὰ ζήσης!... Ἐχεις ὑποχρέωσι νὰ προστατέψῃς τὴ ζωὴ σου!... Καὶ μὴ ξεχνᾷς πὼς εἶναι μεγάλῃ δειλία ν’ ἀποζητᾷς τὸ θάνατο ἀπ’ ἓνα

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 46.

γυναικείο χέρι!...

»"Αν βαρέθηκες τη ζωή σου και θέλεις νά πεθάνης, ύπάρχουν τόσοι γκρεμοί! Τόσα και τόσα βάραιθρα έδώ στη Ζούγκλα! Μπορείς νά πᾶς νά πέσης!...

Ο Ταρζάν δέν ἀποκρίνεται. Καί ή Τζέιν συνεχίζει:

— "Όμως τό καλύτερο ποῦ-
χεις νά κάνης, είναι ἄλλο:
Νά σκαρφαλώσης κ' ἐσὺ μιά
νύχτα στοῦ θεόρατο πέτρινο
βουνό... Νά τρυπώσης κρυ-
φά στή σπηλιά. Καί νά σπα-
ράξης τή μελαψή κακούργα!
... Χάρι σ' ἐμένα γλυτώσαμε
ἀπ' τόν Γκαούρ... Πρέπει νά
καταφέρης τώρα νά γλυτώ-
σουμε κι ἀπ' αὐτήν!... Μονά-
χα ἔτσι θά μείνουμε πραγμα-
τικοὶ ἄρχοντες τῆς Ζούγκλας!
Ο λευκὸς γίγαντας τὴν
κουτᾶζει μὲ ἀφάνταστη ὀργή.

— "Όχι! μουγγρίζει σάν λα-
θωμένο θεριό. Ποτέ δέν θά
κάνω ἓνα τέτοιο ἔγκλημα!
Καλύτερα νά μὲ σκοτώσῃ ἐ-
κείνη! Ἐγὼ ποτέ δέν θά βά-
ψω τὰ χέρια μου στοῦ αἵμα
μιάς γυναίκας!

Ἡ Χουχού μπαίνει πάλι στή
μέση:

— Καλὲ ποιὸς σοῦ εἶπε, Ἀ-
φέντη μου, νά βάψῃς τὰ χέρια
σου στοῦ αἵμα; Ξεχνᾷς, καλέ,
πὼς ὑπάρχει καὶ τὸ πνίξιμο;
Ὅποτε τὰ χεράκια σου θά
μείνουν καθαρά - καθαρά!
Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Ο «ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ»
ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

— Ἀπόψε φρόντισε νά μεί-
νῃς ξάγρυπνος, λέει τὸ ἄλλο

βράδυ ή Τζέιν στὸν Ταρζάν.
Ἐγὼ εἶμαι ξενοχτησμένη καὶ
θὰ κοιμηθῶ. Δέν μπορῶ νά
κάθωμαι νά σὲ φυλάω. Ἡ Τα-
ταμποῦ μπορεῖ νά ξαναγυρί-
σῃ!...

Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δέν ἀποκρίνεται. Μονάχα ὁ
Μπέιμπι μουρμουρίζει:

— Κοιμηθῆτε ἡσυχοί... Θά
ξαγρυπνήσω ἐγὼ... Ἄν δῶ
τίποτα θά σᾶς ξυπνήσω...

Ἡ Χουχού βεβαιώνει τὰ
λόγια του:

— Ναί, καλέ!... Θά σᾶς
ξυπνήσῃ μὲ τὸ... ροχαλιτό
του! Χά, χά, χά!...

.....
Σὲ λίγο ὅλοι ἔχουν ἀπο-
κοιμηθῇ βαθείᾳ. Μονάχα ὁ
Ταρζάν ξαγρυπνᾷ σὺλλογι-
σμένος.

Μὰ ὁ ὕπνος δέν ἀργεῖ —
ἀλλοίμονο — νά κλείσῃ, σιγά-
σιγά καὶ τὰ δικά του βλέφα-
ρα.

Καὶ νά: Κατὰ τὰ μεσάνυ-
κτα ξυπνάει πάλι ἀπὸ τίς φω-
νὲς τῆς Τζέιν. Καὶ ἀπὸ πυρο-
βολισμούς.

Πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς καὶ
βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὴ
σπηλιά.

Ἡ χθεσινὴ ἱστορία ἔχει ἐ-
παναληφθῇ. Καὶ ή Ἀρχόντισ-
σα τῆς Ζούγκλας τοῦ ἐξηγεῖ
ἐξ ὧ φρενῶν:

— Τὰ βλέπεις; Ὅπως σοῦ
τάλεγα: Ἡ Ταταμποῦ ξανα-
γύρισε κι ἀπόψε!... Εὐτυχῶς
πού ξύπνησα τὴ στιγμή ἀκρι-
θῶς πού τρύπωνε μέσα στὴ
σπηλιά μας!...

»Τὴν εἶδα νά σγίγγῃ πάλι

μέ λυσσα τὸ δολοφονικὸ μαχαίρι της. "Ὁμως αὐτὴ τὴ φορά δὲν προχώρησε πρὸς τὰ στρωσίδια πού κοιμῶσυν ἐσύ... "Ὀχι!... πλησίασε στὸ μέρος πού ροχάλιζε ὁ γιός σου: ὁ Μπέϊμπυ!...

»Τὴν εἶδα νὰ σκύβῃ γιὰ νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι της στὰ στήθεια του. Νὰ σπαράξῃ τὸ ἄμοιρο παιδί: τὴ μοναδικὴ χαρὰ ποῦχῃς στὴ ζωὴ σου!...

»Μὰ καὶ πάλι τίποτα δὲν μπόρεσα νὰ κάνω. Ἡ κακούργα κατάφερε, γιὰ δευτέρῃ φορά, νὰ μοῦ ξεφύγῃ!... Τὴν κυνήγησα χαλῶντας πάλι κάμποσες σφαῖρες μου. Μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα!...

Ὁ Ταρζάν, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν μένει ἀτάραχος, ὅπως χθές. Ἀλλὰ μιὰ μαύρη ὀργὴ φαίνεται νὰ βράζῃ στὰ στήθεια του...

Καὶ τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια, μουγγρίζει:

— Ναί! Ἐγὼ εἶμαι φταίχτης! Τὸ παραδέχομαι! Ἡ Ταταμποῦ ἔχει δίκιο νὰ θέλῃ νὰ μὲ σκοτώσῃ!...

»Ὁμως ὁ γιός μου εἶναι ἄθῳς. Κανένα κακὸ δὲν τῆς ἔκανε ποτέ! Γιατί λοιπόν, θέλει νὰ τὸν σκοτώσῃ; Μήπως γιὰ νὰ σπαράξῃ τὴν πατρικὴ καρδιά μου; Μὰ αὐτὸ εἶναι ἄδικο κ' ἐγκληματικὸ! Αὐτὸ δείχνει κακούργα ψυχὴ!...

Ἡ Τζέϊν πού τὸν ἀκούει, μουρμουρίζει μὲ ἀπογοήτευσι:

— Ἀφοῦ τὴν ἀφήνεις ζωντανή, καλὰ κάνει!

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγ-

μαῖα μὲ τὸ ξεκαρδιστικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι, συμπληρώνει τὴν Κυρά της:

— Ἀμέ!... Καλὲ γιὰ σκότωσέ τη, νὰ ᾄδῃς πὼς θὰ κάθεται φρόνιμα! Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας συνεχίζει πάλι:

— Κατὰ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἔχθρα πού μᾶς ἔχει αὐτὴ, πολλές συμφορὲς θὰ μᾶς φέρῃ... Κ' ἐσένα θὰ σκοτώσῃ, καὶ τὸ γιό σου κ' ἐμένα ἀκόμα πού δὲν τῆς ἔχω κάνει ποτὲ κανένα κακὸ!...

»Καταλαβαίνω — ἀλλοίμονο — τὸ καταχθόνιο σχέδιό της: "Ὅταν καταφέρῃ νὰ μᾶς δολοφονήσῃ ὅλους, θὰ παντρευτῇ τὸν Μάξ Ἀρλάν! Καὶ θὰ γίνουν αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄρχοντες τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας. Ἐνῶ τὰ δικά μας κουφάρια θὰ τὰ σπαράξουν καὶ θὰ τὰ μοιράζωνται τὰ θηρία καὶ τὰ πεινασμένα ὄρνια!

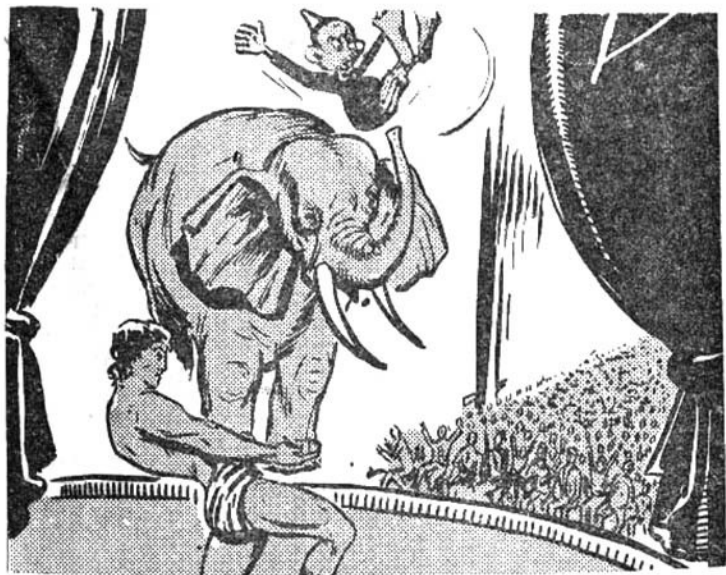
Ὁ Ταρζάν δὲν ἀντέχει ἄλλο νὰ τὴν ἀκούῃ: Καὶ μονάχα ἢ σκέψῃ πὼς ὁ πολυαγαπημένος γιός καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου του θὰ δολοφονηθῇ, τοῦ θολώνει τὸ μυαλό!

Κ' ἔτσι παίρνει γρήγορα τὴν τρελλὴ ἀπόφασιν:

— Ναί! Αὔριο τὴ νύχτα θὰ σκαρφαλῶ στὸ πέτρινο βουνό! Θὰ μπῶ κρυφὰ στὴ σπηλιά! Καὶ θὰ πνίξω τὴν κακούργα Ταταμποῦ!

Ἡ Τζέϊν θγάζει στεναγμὸ ἀνακουφισέως:

— Ἐπὶ τέλους! Ἀργὰ τ' ἀποφάσεις νὰ φερθῇς σὰν πρα-

Ὁ ὑπεράνθρωπος Γκαούρ καταφέρνει νὰ σηκώσῃ στὰ χέρια του τὸ τεράστιο παχύδερμο Ἐνῶ ὁ Ποκοπίκο κάνει τοῦμπερς πάνω στὴν προβολίδα του

γματικὸς ἄνδρας!...

ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙΙ

Ὁμως σὰν φθάνῃ τὸ «αὐριο», ὁ Ταρζάν ἔχει κιόλας μετανοιώσει. Ἡ καρδιά τοῦ ὑπέροχου γίγαντα δὲν θαστάει νὰ κάνῃ κακὸ σὲ μιὰ ἀδύναμη καὶ ἀνυπεράσπιστη γυναίκα.

— Δὲν θὰ πᾶς λοιπὸν νὰ τὴν πνίξῃς; ρωτᾷ χαμένα ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζουγκλας.

— Ὅχι! Δὲν πάω πουθενά! τῆς ἀποκρίνεται, χωρὶς νὰ νοιώθῃ τὸ κουράγιον νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια.

— Γιατί;

— Δὲν ξέρω... Ἄν ἡ Ταταμπού ξαναγυρίσῃ μὲ τὸ δολοφονικὸ μαχαίρι τῆς στὴ σπηλιά μας... Ἐ, τότε μάλιστα: Θὰ τὴν χτυπήσω! Τώρα όμως...

Ἡ Τζέιν κουνάει μὲ οἶκτο τὸ ξανθόμαλλο κεφάλι τῆς:

— Κι' ὁ γιός σου; ρωτᾷ. Θὰ τὴν ἀφήσῃς λοιπὸν νὰ σκοτώσῃ τὸν Μπέιμπυ; Τὸ παιδί σου, ὅλη μέρα, γυρίζει παίζοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ... Κάπου θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ξεμοναχιάσῃ... Καὶ τότε τὸ ἄπονο μαχαίρι τῆς δὲν θὰ διστάσῃ νὰ καρφωθῇ στὰ τρυφερά κι' ἄθωα του στήθεια!...

Καί προσθέτει, σχεδόν πα-
ρακλητικά :

— "Άκουσε κι' έμένα, Ταρ-
ζάν: Πήγαινε άπόψε νά την
πνίξης. Πρίν σου κάνη τò κα-
κό. Άύριο ίσως νάναι πολύ άρ-
γά για νά την τιμωρήσης. "Ι-
σως ό Μπέϊμπυ νά μη ζη!...

Ό "Άρχοντας τής Ζούγκλας
ύποχωρεί. Τοῦ εἶναι άδύνατο
νά κάνη άλλοιώς... Ό τρομε-
ρός κίνδυνος πού άπειλεί τή
ζωή τοῦ πολυαγαπημένου μο-
ναχογιού του, τοῦ άφαιρεί καί
τόν τελευταῖο δισταγμό.

Άρπάζει τò μαχαίρι καί τò
καρφώνει μέ θιάσι στή θήκη
τῆς ζώνης του.

— Πάω! μουγγρίζει άγρια.

Καί προσθέτει σά νά όρκι-
ζεται στόν έαυτό του :

— Ό ήλιος πού θ' άνατείλῃ
τό πρωί, θά καμαρώσῃ νεκρό
τό μελαψό κορμί τῆς πανώ-
ριας Ταταμπού!...

Άμέσως, καί μ' ένα πήδη-
μα, βγαίνει άπό τή σπηλιά.
Προχωρεῖ τρέχοντας μέ κα-
τεύθυνσι πρòς τήν άνατολή:

— Πρέπει νά φθάσω στό
βουνό τους γρήγορα! συλλο-
γιέται. Πρίν προλάβῃ νά ξε-
θυμάνῃ ό θανατερός θυμός πού
νοιώθω τώρα!...

Σέ λίγες στιγμές ό Ταρ-
ζάν χάνεται σάν τρομακτικός
βρυκόλακας στό σκοτάδι τῆς
τραγικῆς αὐτῆς νύκτας!...

Ό Μπέϊμπυ ροχαλίζει στή
σπηλιά σάν αλάδωτο άερο-
πλάνο.

Ό Χουχού πού εἶναι ξύπνια,
λέει στή Τζέιν:

— Καλέ χαρά στό κουράγιο

τῆς, κυρά Μαντάμα μου! Με-
γάλη καρδιά έχει, πανάθεμά
τη!

— Για ποιά μιλάς;

— Για τήν Ταταμπού ντέ,
τήν άσχημομούρα! Άπορώ
πού βρίσκει τò θάρρος νάρχε-
ται νύχτα καί όλομόναχη έ-
δω!... Καλέ δέν φοβάται μη
τήν... πειράξῃ κανέναν στό
δρόμο; Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας!

Ό Τζέιν χαμογελάει:

— Κουτή πού εἶσαι, μωρὲ
Χουχού! τῆς λέει.

Καί προσθέτει έμπιστευτι-
κά :

— Ό Ταταμπού, καμμιά
νύχτα δέν ήρθε στή σπηλιά
μας!...

— Μπάαα! κάνει άπορῶν-
τας ή πυγμαία. Καί τότε ποι-
όν κυνηγοῦσες; Ποιόν πυρο-
βολοῦσες;

— Τόν... άέρα! τῆς άποκρί-
νεται. Μάλιστα: Αὐτό ήτανε
τò σχέδιό μου! "Επρεπε μέ
κάθε τρόπο νά ξεγελάσω τόν
άνδρα μου. Νά τόν κάνω νά
θυμώσῃ! Νά τή μισήσῃ! Νά
θελήσῃ νά τήν έκδικηθῇ. "Ε-
τσι πηγαίνει τώρα νά τήν πνί-
ξῃ. Καί ή Ζούγκλα μας θά
καθαρίσῃ άπ' τή βρωμερή τῆς
υπαρξῆ!...

Ό Χουχού πού τήν άκούει
γίνετ' έξω φρενών:

— Αὐτό εἶναι άτιμο καί μέ
συγχωρεῖτε κιόλας! τῆς λέει.
Ό Ταταμπού εἶναι άθώα! Κι'
εσύ στέλνεις τόν Άφέντη νά
τή δολοφονήσῃ. "Ε, λοιπόν,
ποτές δέν θ' άφήσω νά γίνη
αὐτό τò φονικό!... Τρέχω άμέ-

σως νά τόν προφτάσω. Νά τοῦ τὰ πῶ ὅλα! Νά τόν κάνω νά παρατήση τὴν Ταταμπού... Καί νά γυρίση νά πινίη τὴν ἀφεντιά σου. Μὲ ξανασυγχωρεῖτε κιόλας!

Μ' ἔνα πῆδημα, ἡ πυγμαία, θγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά. Κάνει νά τὸ θάλη στά πόδια πρὸς τὴν ἀνατολή...

Ὅμως ἡ Τζέιν — πιὸ σβέλτη ἀπ' αὐτὴν — προφθαίνει. Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ θρυλικὸ τσουλούφι τοῦ κεφαλιοῦ της. Καί σέρνοντας, τὴν ξανατραβάει μέσα στὴ σπηλιά.

Ἐκεῖ, τὴν παρατάει ἀπὸ τὸ τσουλούφι. Καί μὲ τὰ δυὸ χέρια τῆς σφίγγει μὲ λύσσα τὸ λαιμό.

Ἡ ἄμοιρη Χουχοῦ μουγγρίζει θραχνά :

— Ἀμάν, κυρά Τέτοια μου! Μὴ μὲ πινίγης, γιατίς μπορεῖ νά... πινιγῶ! Λυπήσου με, κυρά-Καρακάξα μου! Ἀνύπαντρη κοπελλίτσα εἶμαι, ἡ καψερή!

Ἡ κακιά καὶ σατανικὴ λευκὴ γυναίκα παρατάει τὸ λαιμό της.

— Πρόσεξε καλά! τὴ φοβερίζει. Ἀν πῆς τίποτα στὸν Ἀφέντη σου, χάθηκες!... Ὁ ἄνῳψ μιά μεγάλη φωτιά καὶ θά σὲ ψήσω σάν ζαρκάδι! Κατάλαβες;

— Καλὲ κατάλαβα, τῆς ἀπεκρίνεται φοβισμένα ἡ πυγμαία. Ὅμως δέν χρειάζεται δᾶ καὶ τόσο μεγάλη φωτιά. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ τρυφερώδης ὑπαρξίς! Μὲ δυὸ-τρία ξυλαράκια, ψήνομαι!...

Καὶ καταλήγει μουρμουρίζοντας σιγὰ καὶ μέσ' ἀπ' τὰ δόντια της :

— Τί νὰ σοῦ κάνω ποῦ λείπει κάποια «ψυχὴ»! Ἀς ἦταν ἐνθάδε ὁ Ἀντρακλάς μου ὁ δυσθεόρατος καὶ τὰ λέγαμε!

Ο ΤΑΡΖΑΝ...

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα ὅταν ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φθάνει λαχανιασμένος στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ.

Μὲ θιάσι σκαρφαλώνει στὰ τρομακτικὰ βράχια. Φθάνει γρήγορα στὴ θεόρατη κορφή.

Στὴ δεξιὰ παλάμη του σφίγγει μὲ λύσσα τὸ φονικὸ μαχαίρι... Προχωρεῖ κατὰ τὴ σπηλιά πατώντας στὰ δάκτυλα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν του.

Ἀλλοῖμον' ὅμως!...

Δέν ἔχει προφθάσει νά κάνῃ λίγα θήματα... Ξαφνικά, στὸ ἄνοιγμα τῆς πέτρινης σπηλιάς παρουσιάζεται ἡ περήφανη κορμιοστασιά τῆς πανώριας συντρόφισσας τοῦ Γκαούρ.

— Ποιὸς εἶναι; ρωτάει δυνατὰ καὶ ἄγρια.

Ὁ λευκὸς γίγαντας κοντοστέκεται. Καταλαβαίνει πῶς ἡ Ταταμπού ἦταν ξύπνια. Καὶ ἄκουσε τὸν ἀνάλαφρο θόρυβο τῶν ποδαριῶν του.

— Ἐγώ, ὁ Ταρζάν εἶμαι! τῆς ἀποκρίνεται θραχνά. Ἡρθα νά λογαριαστοῦμε!... Ἀπόψε, κακοῦργα, ἡ ζωὴ σου θά πάρῃ τέλος!... Πρέπει νά σώσω ἀπὸ τὰ θανατερά σου νύχια τὸ γιό μου! Κι ἐμένα

τὸν ἴδιον, ἀκόμα!...

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

— Σάλεψαν τὰ λογικά σου, Ταρζάν; τὸν ρωτάει μὲ συμπόνια.

Καλοῦ-κακοῦ ὅμως τραβᾷ ἀπὸ τῆς ζώνης τῆς τὸ μαχαίρι.

— Γιατί θέλεις νὰ με σκοτώσης; τὸν ξαναρωτάει. Τί κακὸ σοῦ ἔκανα;

Ὁ Ταρζάν μανιάζει περισσότερο ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς.

— Φαρμακερὴ κόμπρα! οὐρλιάζει. Κάνεις λοιπὸν καὶ πῶς δὲν ξέρεις; Δυὸ νύχτες στὴ σειρὰ δὲν ἦρθες στὴ σπηλιά μου; Λίγο δὲν ἔλλειψε νὰ δολοφονήσης κι' ἐμένα καὶ τὸ μονάκριβο γιό μου;

Ἡ Ταταμποῦ κάτι πάει νὰ πῇ. Μὰ δὲν προφθαίνει.

Ὁ ἐξαγριωμένος γίγαντας χύνεται σάν θεριὸ πάνω της. Μὲ τὸ μαχαίρι του πασχίζει νὰ τῆς σπαράξῃ τὰ πλατεῖα μελαψὰ στήθια!...

Ὁμως ἡ παρθένα Κόρη τῆς Ζούγκλας δέχεται τὴν κεραυνοβόλο ἐπίθεσίν του χωρὶς καθόλου νὰ δειλιάσῃ.

Κάνει ὅ,τι μπορεῖ κι' αὐτὴ, μὲ τὸ μαχαίρι τῆς. Ἀμύνεται... Προστατεύει τὴ ζωὴ τῆς...

Τρομακτικὴ πάλη! Θανάσιμη μονομαχία ἀρχίζει!...

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ταταμποῦ ἀλληλοσπαράζονται σάν μανιασμένα θηρία! Αἷμα καὶ ἰδρώτας λούζουν τὰ κορμιά τους!...

Ὁμως ἡ μελαψὴ Κόρη γρήγορα κουράζεται. Ὁ ἀγῶνας

ποῦ δέχτηκε νὰ κάνῃ, εἶναι ἄνισος!...

Καταλαβαίνει πῶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸν ἀντίπαλό της. Γιατὶ εἶναι πολὺ πιὸ δυνατός ἀπ' αὐτήν. Καὶ πιὸ τεχνίτης στὸ μαχαίρι!...

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ καταφέρει νὰ σπαράξῃ τὰ στήθια τῆς. Νὰ τὴ σκοτώσῃ!...

Ἡ ἀτρόμητη Ταταμποῦ δὲν λογαριάζει θέβαια τὴ ζωὴ τῆς. Μὰ οὔτε καὶ φοβᾶται τὸ θάνατο!... Λαχταράει πολὺ νὰ ζήσει ἀκόμα!...

Θέλει νὰ ξαναδῇ τὸν πολυαγαπημένο καὶ ἀγνὸ σύντροφο τῆς καρδιάς της. Τὸν χαμένο Γκαούρ!... Δὲν πρέπει, λοιπὸν, ὁ θάνατος νὰ τὴ στερήσῃ ἀπὸ τὴν ἀνείπωτη αὐτὴ χαρὰ!... Ἀπὸ τὴν ἀπέραντη αὐτὴ εὐτυχία!...

Ἔτσι, παίρνει γρήγορα μιὰ «δειλὴ» ἀπόφασι. Ποῦ ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ τὴν πάρῃ :

Παρατάει ἀμέσως τὸν ἀγῶνα. Καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τ' ἀπόκρημνα βράχια τοῦ βουνοῦ τους.

Ὁ Ταρζάν τὴν κυνηγᾷ μὲ ἀφάνταστη λύσσα. Μὲ μανία! Κατεβαίνει κι' αὐτὸς τὰ τρομακτικὰ βράχια.

Ὁμως, ἡ Ταταμποῦ εἶναι πολὺ πιὸ εὐκίνητη. Φθάνει πρώτη κάτω. Καὶ παίρνοντας στὴν τύχη ἓνα μονοπάτι ποῦ βρέθηκε μπροστὰ της, συνεχίζει τὸ φευγιό...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἀκολουθεῖ. Φροντίζει μόνο

νά μή χάση τό ποδοβολητό της ἀπο τ' αὐτιά του...

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται γιὰ πολὺ. Ὡσπου σιγά-σιγά, ἀρχίζει νά ξημερώνη...

Ἡ πανώρια Κόρη φθάνει τώρα στὴν ὄχθη ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ. Εἶναι τὸ «Χούρτ ἀλιάφ», ὅπως τὸ λένε οἱ ἰθαγενεῖς. Τὸ «Ποτάμι τοῦ θανάτου» δηλαδή. Γιατὶ τὰ βαθειὰ νερά του εἶναι γεμάτα πεινασμένους κροκόδειλους. Καὶ κανένας ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ περάσῃ ζωντανὸς ἀπὸ τὴ μιά ὄχθη τοῦ στὴν ἄλλη!...

Πίσω της ἡ Ταταμπουὶ σκουεὶ τώρα τὴ φωνὴ τοῦ μελνισμένου Ταρζάν ποὺ πλησιάζει τρέχοντας :

— Στάσου κακούργα !... Ὅπου κι' ἂν πᾶς δὲν θὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ χεῖρα μου !

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀντιστοφίσιστη. Τέλος, θουτάει στὰ θολὰ νερά τοῦ ποταμοῦ...

Καὶ κολυμπάει... Καὶ ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ φθάσῃ στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη... Ὅμως τὸ δυνατό ρεῦμα ὅλο καὶ τὴν παρσέρνει. Ὅλο καὶ τὴν ἐμποδίζει νὰ ξεφύγῃ τὸν κίνδυνο. Νὰ σωθῇ!...

Λίγες στιγμὲς μετὰ, φθάνει στὴν ὄχθη καὶ ὁ Ταρζάν. Ἐτοιμάζεται νὰ θουτήξῃ κι' αὐτὸς στὰ νερά. Ἡ δίψα γιὰ ἐκδίκησι τὸν ἔχει τυφλώσει. Δὲν ξέρεي τί κάνει!...

Ὅμως — εὐτυχῶς γι' αὐτὸν — δὲν προφθαίνει.

Ξαφνικὰ ἓνας δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Καὶ ἡ πυρωμένη σφαῖρα, σφυρίζοντας ἀπαίσια, περνάει χαμηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κοντοστεκεται ἀνήσυχος. Γυρίζει πίσω του νὰ δῇ...

Καὶ ἀντικρὺζει τὸν Μάξ Ἀρλαν. Ἐρχεται τρέχοντας κατὰ πάνω του.

Ἀλήθεια!... Ὁ Ταρζάν τὸ εἶχε ξεχάσει: Σ' αὐτὴ τὴν περὶ ὀχθὴ ἔρρισκεται ἡ καλύβα τοῦ πανώριου Ἀμερικανοῦ τυχοδιώκτη!... Σίγουρα λοιπὸν θ' ἄκουσε τὶς φωνές του. Καὶ τρέχει τώρα νὰ δῇ τί συμβαίνει. Ἀλλὰ γιὰ νὰ πυροβόλησῃ;

Καὶ νά: Ὁ λευκὸς γόης φθάνει τώρα κοντὰ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Σκύλε! τοῦ λέει μὲ σφιγμένα δόντια. Γιατὶ κυνηγᾷς τὴν ἀδύναμη κι' ἀπροστάτευτὴ αὐτὴ γυναῖκα; Ἄν θρῖσκόνταν ἐδῶ ὁ Γκαούρ, θὰ τολμοῦσες ποτὲ νὰ τὴν πειράξεις;

Ὁ Ταρζάν προσβάλλεται ἀφάνταστα μὲ τὰ λόγια του. Καὶ σφίγγοντας μὲ λύσσα τὴ λαθεὶ τοῦ μαχαίριου του, μουγγρίζει :

— Εἶμαι ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας! Κάνω ἐδῶ ὅ,τι μοῦ ἀρέσει!... Λογαριασμὸ δὲν δίνω σὲ κανέναν!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν τὸν κυττάζει μὲ σῖκτο.

— Θὰ σὲ σκότωνω! τοῦ λέει. Μὰ δὲν ἀξίζεις τὴ σφαῖρα ποὺ θὰ ξοδέψω!...

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ !

'Αμέσως και γυρίζοντας προς τὸ ποτάμι φωνάζει στὴ μελαψὴ Κόρη πού κολυμπάει πρὸς τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη.

— "Ε, Ταταμπούουου! Γύρισε πίσωωω! Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶωω! Κανέννας δὲν θὰ σὲ πειράξηηηη!...

Ἡ πανώρια συντρόφισσα τοῦ Γκαούρ ξεθαρρεύει. Κάνει ἀμέσως στροφή. Παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ...

"Ὅμως, ξαφνικά, ἓνα τρομαγμένο ξεφωνητὸ θγαίνει ἀπὸ τὰ στήθεια της :

— Βοήθειασαα!...

Κάποιος γιγαντιαῖος κροκόδειλος τρέχει ζωπῖσω της μὲ ἀνοικτὰ σαγόνια... Ζητάει νὰ τὴν ἀρπάξη!...

Μιά μπουκιά θὰ γίνη ἡ ἀμοιρὴ μέσα στὶς ἀπέραντες μασσέλες του!

Χωρὶς στιγμὴ νὰ διστάσῃ ὁ Μάξ "Αρλαν βουτάει σὰν κεραυνὸς στὰ νερά. Προχωρεῖ κολυμπώντας πρὸς τὴν κατεύθυνσί της. Κάνει τ' ἀδύνατα—δυνατὰ γιὰ νὰ φθάσῃ γρήγορα κοντὰ της. Νὰ προλάβῃ νὰ τὴ σώσῃ!...

Ὁ Ταρζάν ἔχει μείνει ἀκίνητος, σὰν μαρμαρωμένος, στὴ θέσι πού θρίσκεται. Κυττάζει χαμένα...

Καὶ νά: Ὁ "Αμερικανὸς τυχοδιώκτης σταματᾷ ἀπότομα. "Ενας κροκόδειλος ἔχει παρουσιαστῇ μπροστὰ καὶ σ' αὐτόν! Καὶ φυσικὰ ἀρχίζει νὰ παλεύη μαζί του...

Λίγο πῖο πέρα ἡ Ταταμποῦ περνάει τὶς τελευταῖες στι-

γμὲς τῆς ζωῆς της. Τὸ πεινασμένο θηρίο δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τὴ χάψῃ!

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν κρατιέται ἄλλο. Μέσα στὶς φλέβες του ἔχει ξυπνήσει τὸ περήφανο ἐλληνικὸ αἷμα! Αὐτὸ πού κάποτε τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ ὑπέρροχος Γκαούρ!

Καὶ οἱ τραγικὲς στιγμὲς πού βλέπει νὰ περνᾷ ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη, τὸν συνεφέρνουν...

Καὶ νά: Ὁ "Αμερικανὸς τυχοδιώκτης σταματᾷ ἀπότομα. "Ενας κροκόδειλος ἔχει παρουσιαστῇ μπροστὰ καὶ σ' αὐτόν! Καὶ φυσικὰ ἀρχίζει νὰ παλεύη μαζί του...

Λίγο πῖο πέρα ἡ Ταταμποῦ περνάει τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της. Τὸ πεινασμένο θηρίο δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τὴ χάψῃ!

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν κρατιέται ἄλλο. Μέσα στὶς φλέβες του ἔχει ξυπνήσει τὸ περήφανο ἐλληνικὸ αἷμα! Αὐτὸ πού κάποτε τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ ὑπέρροχος Γκαούρ!

Καὶ οἱ τραγικὲς στιγμὲς πού βλέπει νὰ περνᾷ ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη, τὸν συνεφέρνουν...

Τραβάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι του. Κάνει μιὰ κεραυνόβολη βουτιά στὰ θολὰ νερά. Καὶ προχωρεῖ μὲ θιάσι...

Περνάει ἀδιάφορος πλάι ἀπὸ τὸν Μάξ "Αρλαν πού παλεύει μὲ τὸν πεινασμένο κροκόδειλο. Θθάνει γρήγορα καὶ μὲ λαχτάρα κοντὰ στὴν Ταταμποῦ.

Με τὸ μαχαίρι του δίνει ἀμέσως δυὸ κτυπήματα στὰ μάτια τοῦ φολιδωτοῦ ἕρπετοῦ. Ἡ ἀστραφτερή λάμπα του χώνεται θαθεῖα μέσα στὶς κόγχες τους. Καὶ ὁ κροκόδειλος ἀμέσως τυφλώνεται.

Παρατάει τώρα τὸ θῦμα του. Χτυπιέται μανιασμένος στὰ νερά, θγάζοντας σπαρακτικά στριγγλίσματα... "Ὡσπου, σὲ λίγες στιγμές, βουλιάζει. Χάνεται στὸ θάθος τους...

Μὰ κα' ἡ Ἑλληνίδα, ποὺ βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι, ἀρχίζει νὰ βουλιάζει καὶ αὐτὴ. Δὲν ἔχει

πιὰ τὴ δύναμι νὰ κρατηθῇ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμιοῦ.

Ὁ Ταρζάν προφθαίνει. Τὴν ἀγκαλιάζει μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του. Ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ καὶ μὲ τὰ πόδια, κολυμπάει...

"Ἔτσι φθάνει στὴν ὄχθη. Ἀποθέτει τὴν Ταταμποῦ ἀναισθητὴ στὸ παχὺ πράσινο γραμίδι.

Καὶ ἀμέσως, χωρὶς νὰ σταθῇ νὰ πάρῃ ἀνάσα, ξαναβουλιάζει. Τρέχει κολυμπώντας νὰ σῶσῃ καὶ τὸν ἄλλον ἐχθρό του.

Ὁ Μάξ "Αρλαν βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Τὸ κορμὶ του εἶναι καταματωμένο.

Ἡ πνεύμορφη ἀμαξόνα τὸν σπρώχνει βάνουσα.

— Φύγε κτήνος! ξεφωνίζει. Σὲ μοῦ! Σὲ συχλίνομαι!

Γρήγορα τὸ πεινασμένο θεριὸ θὰ καταφέρει νὰ τὸν καταβροχθίσῃ.

Καὶ νά: 'Ο Ταρζάν κάνει νὰ τραθήξῃ πάλι τὸ μαχαίρι του, γιὰ νὰ τυφλώσῃ κι' αὐτὸν τὸν κροκόδειλο. Μὰ τὸ μαχαίρι τοῦ ξεφεύγει αὐτὴ τὴ φορά. Χάνεται στὰ θολὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.

Τραγικὴ ἀτυχία!... Μὰ ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν τὰ χάνει. Ἀρπάζει ἀμέσως τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ Μάξ "Ἀρλαν... Καὶ σὲ μιὰ στιγμή πού τὸ φοιιδωτὸ ἔρπετό—καθὼς παλεύει—γυρίζει ἀνάσκελα, τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν!...

Οἱ σφαῖρες τοῦ "Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας τὸ κτυποῦν ἀπὸ κάτω: Στὸ μαλακὸ δέρμα τῆς κοιλιάς: Πρὸς τὸ μέρος τοῦ στήθους. Καὶ σφηνώνονται στὴν καρδιά του!

'Ο κροκόδειλος κάνει ἕνα τρομακτικὸ τίναγμα. Καὶ νεκρὸς πιά, ἀρχίζει νὰ θουλιάζῃ...

'Ο Ταρζάν τραβάει τώρα τὸν Μάξ "Ἀρλαν. Βρίσκεται κι' αὐτὸς σὲ κακὰ χάλια! Τὸν θγάζει στὴν ὄχθη. Καὶ τὸν ἀποθέτει ἀναισθητὸν πλάϊ στὴ λιπόθυμὴ μελαψὴ Κόρη...

Μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος κυττάζοντάς τους μὲ συμπόνια. Ἐνῶ μονολογεῖ ψιθυριστά. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ δικαιολογηθῇ στὸν ἑαυτὸ του:

—Τί νάκανα; Ἀφοῦ κινδύνευαν!... Ἐπρεπε νὰ τοὺς σώσω!...

Τέλος, ξεκινάει ἀργὰ γιὰ

τὴ σπηλιά του.

— Θὰ πῶ στὴ Τζέιν πῶς δὲν θρῆκα τὴν Ταταμπού, μουρμουρίζει. Καμμιά φορά χρειάζονται καὶ τὰ ψέματα!...

... Ὁ Μάξ "Ἀρλαν συνέρχεται πρῶτος. Καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό τὴν πανώρια Ταταμπού πού κοίτεται λιπόθυμὴ πλάϊ του.

Γρήγορα ὁμως πετιέται ὀρθὸς καὶ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὴ συνφέρει.

'Ἡ μελαψὴ Κόρη ἀνοίγει σὲ λίγο τὰ μεγάλα μάτια τῆς. Καὶ ψιθυρίζει κυττάζοντάς τον μ' εὐγνωμοσύνη:

— Σ' εὐχαριστῶ Μάξ!... Μοῦσώσες τὴ ζωή!

'Ο πανώριος τυχοδιώκτης δὲν τὴν ἀφήνει στὴν πλάνη:

— Ὁχι, μουρμουρίζει. 'Ο Ταρζάν ἔσωσε τὴ ζωή σου! 'Ο Ταρζάν ἔσωσε κι' ἐμένα!...

'Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα ἀνασηκώνεται τώρα. Καὶ σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Ἀμερικανοῦ λαθρέμπορου.

— Σ' εὐχαριστῶ! τοῦ ξαναλέει. Μὰ δὲν νοιώθω νάμαι τόσο καλά... Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ θουνό μας...

Καὶ χαμογελῶντας πονεμένα, προσθέτει:

— Ἄν εἶναι νὰ πεθάνω, ἄς πεθάνω καλύτερα στὴ σπηλιά μας... Ἔτσι, ἂν καμμιά φορά γυρίσῃ ὁ Γκαούρ, θὰ θρῆ τοῦλάχιστον τὸ σκελετό μου!

— Θὰ σὲ πᾶω ἐγὼ μέχρις ἐκεῖ! προσφέρει τὸ Μάξ "Ἀρλαν.

Καὶ ξεκινῶντας ἀμέσως προχωροῦν ἀργά...

Στὸ δρόμο μιᾶνε γιὰ τὸν χαμένο Γκαούρ... Γιὰ τὸν Ποκοπίκο... Γιὰ τὰ μαρτύρια οὐ θὰ περνᾶνε στὴ μακρινή ξενητεία...

Ὡσπου φθάνουν κάποτε στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Ἡ Ταταμποῦ ἀποχαιρετᾶται τὸ σωτήρα της. Ὁμως ἐκεῖνος μὲ παράξενη βραχνή φωνή, τὴ ρωτᾷ :

— Θέλεις ν' ἀνέβω κι' ἐγὼ στὴν κορφή; Νὰ μείνω κοντά σου; Μιὰ κοπέλλα μονάχη καὶ ἀπροστάτευτη εἶσαι. Μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῇ καὶ κανένα ἄλλο κακό!...

Ἡ μελαψὴ Κόρη τοῦ ἀποκρίνεται :

— Ναί!... Πολὺ θάθελα μιὰ συντροφιά!... Ἄν νομίζης πὼς θὰ σεβαστῇς τὴν τιμὴ μου καὶ τὴν τιμὴ τοῦ Γκαούρ, ἔλα... Μεγάλῃ χαρὰ θὰ μοῦκανε αὐτό!...

Ὁ Μᾶξ Ἄρλαν δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Μόνο χαμηλώνει τὰ μάτια του καὶ ξεκινᾷ ἀργά... Παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὴ μακρινή ξυλένια καλύβα του...

Ἡ Ταταμποῦ τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια ν' ἀπομακρύνεται. Καὶ συλλογιέται ψιθυριστά :

— Καϋμένο παλικάρι!.. Δὲν νοιώθεις, φαίνεται, τόσο δυνατός, ὅσο θὰ ἤθελες νὰ εἶσαι!..

Καὶ γυρίζοντας ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ, μονάχη κι' ἔρημη, στὰ τρομακτικὰ βράχια

τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Ο ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ ΜΠΟΡΧΑ

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσουμε στὴν Ἀμερική. Στὸ μεγάλο Τσίρκο τοῦ καλόκαρδου κι' εὐγενικοῦ Ἄρμαν.

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ποκοπίκο νοιώθουν πὼς ὅλοι ἐκεῖ μέσα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν καὶ τὴν κόρη του Βαλάντα, τοὺς μισοῦν. Τοὺς ἐχθρεύονται.

Καὶ παίρνουν τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγουν.

Ὁ νᾶνος παρουσιάζεται στὸν Ταμία :

— Ἔ, μπάρμπα-Λεφτά! τοῦ κάνει. Κατέβαινε τὰ δολλάρια νὰ στρίβουμε!...

Ὁ Ἄρμαν καὶ ἡ Βαλάντα, μόλις τὸ μαθαίνουν, κάνουν τ' ἀδύνατα-δυνατὰ γιὰ νὰ τοὺς κρατήσουν.

Σὲ μιὰ στιγμή πού τὰ γαλάζια μάτια τῆς πανέμορφης ἀμαζώνας βουρκώνουν, ὁ Ποκοπίκο συγκινεῖται. Καὶ λέει σιγὰ στὸν Γκαούρ :

— Ἐσὺ πλερώσου, ἀδερφέ μου, καὶ πάγαινε! Τοῦ λόγου μου θὰ μείνω μέχρι Δευτέρα Παρουσία! Ἡ «Μικρὴ» τυγχάνει «μπουκιὰ καὶ συχώριο»! Θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ... παίρνω μπουκιὲς καὶ νὰ συχωρῶ!

Ἔτσι ἀλλάζουν γνώμη. Μένουν καὶ οἱ δύο!

... ..
Ἡ εὐγενικὰ Βαλάντα ἔχει ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ μιὰ μεγάλη καὶ ἀγνὴ ἀγάπη γιὰ τὸ πανώριο μελαψὸ παλικάρι : Τὸν Γκαούρ!...

Γι' αυτό και ο κακοῦργος θηριοδασαστής Μπόρχα έχει μιανάσει από τη ζήλεια του.

Κ' ένα πρωί που συναντάει μονάχη τη Βαλάντα, τη φοβερίζει :

— Δέν θά γλυτώσης ἀπό μένα! Θά γίνης γυναίκα μου! Εἶτε τὸ θές, εἶτε δέν τὸ θέλεις!

Καὶ τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τὴ φιλήσῃ.

— Φύγε κτῆνος! ξεφωνίζει ἐκεῖνη. Σὲ μισῶ! Σὲ συχαίνομαι!...

Ὁ Μπόρχα νοιώθει θανάσιμη προσβολὴ στὰ λόγια της. Τῆς σφύγγει τώρα τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ τὴν πνίξῃ.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ποκοπίκο πού θρίσκειται κάπου κοντά, τρέχουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας συγκρατεῖ μὲ τ' ἀτσαλένια μπράτσα του τὸν κακοῦργο:

— Σκύλε! μουγγρίζει. Σὲ μιὰ ἀδύναμη κοπέλλα θρῆκες νὰ δείξης τὴν παλικάριά σου;

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ θάναυση σπρωξιά!...

Ὁ ἀρχιθηριοδασαστής ἀποτραβιέται ρά νὰ δίνη τόπο στὴν ὀργή. Καὶ ἀπομακρύνεται, μουρμουρίζοντας :

— "Ἄς εἶναι... Θά λογαριαστοῦμε ἄλλοτε...

Ὁ Ποκοπίκο πού τὸν βλέπει νὰ φεύγῃ, ξεθαρρεύει. Τραβάει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του καὶ ξεφωνίζει :

— "Ε, μπάρμπα-Μπόχα!...

"Ἄν καμμιὰ βολὰ θαρεθῆς τὴ ζωὴ σου, σφύρα μου κλέφτικα! Τυχγάνω Σφάχτης διπλω

ματοῦχος! Δέν θά... πονέσης καθόλου.

Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια ἀπὸ παθολογικὸ φόβο πρὸς τὴν ... καρπαζιά!

"Ετσι ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Βαλάντα μένουν τώρα μονάχοι.

Ἡ περήφανη ἀμαζόνα χαμηλώνει τὰ θουρκωμένα μάτια της μπροστὰ στὸ πανώριο καὶ ἀτρόμητο παλικάρι τῆς δοξασμένης Ἑλλάδας.

— Σ' ἀγαπῶ, Γκαοῦρ! τοῦ ἐξομολογείται. Στιγμὴ δέν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα! Εἶναι καιρὸς τώρα πού μὲ κάθε τρόπο πασχίζω νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀγάπη μου. "Ὅμως ἐσύ κάνεις πὼς δέν νοιώθεις τὸ δρᾶμα τῆς καρδιάς μου!... Γιατί μοῦ φέρεσαι τόσο ψυχρά; Τόσο ἀδιάφορα;

Μὲ χαμηλωμένα μάτια καὶ ὁ μελαψὸς γίγαντας τῆς ἀποκρίνεται :

— Εἶσαι πολὺ καλὴ, εὐγενικιά καὶ ὁμορφῇ, Βαλάντα! "Ὅμως ἐγὼ δέν ἔχω στὰ στήθεια μου καρδιά γιὰ νὰ σ' ἀγαπήσω! Τὴν καρδιά μου τὴν ἄφησα ἐκεῖ κάτω: στὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα... Πάνω στὴν περήφανη κορφὴ ἑνὸς θεόρατου πέτρινου θουνοῦ... Καὶ τὴν κρατᾷ σκλάβη τῆς μιᾶς πανώρια καὶ ὑπέροχῃ, σὰν κι' ἐσένα, κοπέλλα: Ἡ ἀγαπημένη μου Ταταμπού!... Ποτὲ δέν θά τὴν ξεχάσω! Ποτὲ δέν θά προδώσω τὴν ἀγάπη της!...

Ἡ ἄμοιρη Βαλάντα πού τὸν ἀκούει, σπαράζει ἀπὸ πόνο!.. Κάθε λέξι πού θγαίνει ἀπὸ

τὰ χεῖλια τοῦ Γκαούρ, τὴ νοιώθει σὰν φαρμακερὴ μαχαίριά στὴν καρδιά της.

Γιὰ πολλὰ ὥρα τὸ ἀλαβάστρινο στήθος της ἀναταράζουν ἀβάσταχτοι λυγμοί.

Τέλος, ψιθυρίζει μὲ τραγικὴ κατανόησι :

— "Ἐχεις δίκην Γκαούρ!... Εἶσαι τίμιος ἄντρας! Θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ νὰ φύγῃς γρήγορα ἀπ' τὸ Τσίρκο μας! Νὰ ξαναγυρίσῃς στὴ Ζούγκλα. Κοντὰ στὴν ἀγαπημένη σου κι' εὐτυχισμένη Ταταμπού!...

Καὶ προσθέτει, ἔτοιμη νὰ ξεσπάσῃ πάλι σὲ λυγμούς:

— "Ὅσο γιὰ μένα, μὴν ἀνησυχῇς... Δὲν θὰ ὑποφέρω. Ὁ καλὸς Χάρος γιὰτρέφει ὅλους τοὺς ἀνθρώπινους πόνους! Κι' αὐτὴ τὴν Ἀγάπη ἀκόμα!...

ΜΙΑ ΘΑΝΑΣΙΜΗ

ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Τὸ ἴδιο θράδυ ὁ ἀπαίσιος Μπόρχα ζητάει νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Γκαούρ: Μέσα στὸ στίβο καὶ μπροστὰ στοὺς ἀμέτρητους θεατὲς, τοῦ κάνει μιὰ θανάσιμη προσβολή: Μετὰ τὸ πρῶτο νούμερο τὸν διώχνει:

— "Ἐσύ τί ζητᾷς ἐδῶ; Ἀλλῇ εἶναι ἡ δουλειά σου. Πήγαινε γρήγορα μέσα νὰ σφουγγαρίσῃς τὰ κλουβιά τῶν λιονταριῶν.

Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει χαμένα. Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θεατὲς ἀρχίζουν νὰ γελᾶνε.

Ὁ Ποκοπίκο μурμουριζει:

— Γκαουράκο μου, ἡ κου-

θέντα αὐτὴ σηκώνει... καρέκλα! "Ἄν τὴν ἔλεγε σ' ἐμένα, θὰ καταβροχθίζαμε τὰ μουστάκια μας!...

— Γκρεμτσασκίσου, λοιπόν! τοῦ ξαναφωνάζει ὁ Μπόρχα. Τὸν θηριοδασαστὴ θέλεις νὰ παραστήσῃς; Ἀφοῦ εἶσαι ξένος... καθαριστής!

"Ὅλοι οἱ θεατὲς ξεκαρδίζονται τώρα στὰ γέλια.

Ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας χάνει πιά τὴν ὑπομονή του. Σὰν μανιασμένο θεριὸ χύνεται πάνω στὸν κακούργο θηριοδασαστὴ.

Ὁ Μπόρχα καὶ ὁ Γκαούρ γίνοντ' ἓνα τραγικὸ κουθάρι. Παλεύουν μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία!...

Τὸ κοινὸ παρακολουθεῖ τώρα τὴ θανάσιμη μονομαχία τους. Κρατάει καὶ τὴν ἀναπνοή του ἀκόμα!

Καὶ νά :

Γρήγορα ὁ μελαψὸς γίγαντας καταφέρνει νὰ δαμάσῃ τὸν ἀντίπαλό του. Κι' ὥς εἶναι πιὸ γιγαντώσωμος ἀπ' αὐτόν!

Μιὰ τρομακτικὴ ἑλληνικὴ γροθιά κάνει τὸν θηριοδασαστὴ νὰ σωριαστῇ κάτω.

Ὁ Γκαούρ σκύβει πάνω του ἀμέσως. Καὶ τὸν πληρώνει μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα :

— "Ἄν θέλω τώρα, σὲ σκοτώνω, τοῦ λέει. Μὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνω. Τὰ κλουβιά τῶν λιονταριῶν εἶναι θρώμικα. Χρειάζεται κάποιος γιὰ νὰ τὰ καθαρίζῃ...

"Ἔτσι, τὸν ἀνασηκώνει ἀπὸ τὶς μασχάλες. Τοῦ δίνει μιὰ θάναυση σπρωξιὰ πρὸς τὰ

παρασκήνια.

Ο Μπόρχα κτυπάει σέ μια κοντρή κολώνα τὸ κεφάλι του. Καὶ ξανασωριάζεται κάτω. Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά: ἀναίσθητος!...

Οἱ θεοὶ θηριοδομαστὲς τὸν σηκώνουν. Τὸν περνᾶνε σὰ παρασκήνια.

Οἱ θεατὲς τοῦ Τσίρκου χειροκροτοῦν μανιασμένα τὸ νικητὴ μελαψὸ γίγαντα!

Ὁ Ποκοπικό σκαρφαλώνει ἐνθουσιασμένος στὸ κεφάλι κάποιου μικροῦ ἐλέφαντα.

— Γεῖά σου, καπετάν Μαντράχαλε! ξεφωνίζει πανηγυρικά. Φίνα τὸν κανόνισες! Τώρα, ἕνα... σφάξιμο τοῦ λείπει μονάχα! Ἀλλά μὴ σὲ νοιάζη. Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ!

Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἕνα μεγάλο παιδί στὴν ψυχὴ. Τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ τὸν ἐνθουσιάζουν. Καὶ κάνει αὐθόρμητα μιὰ τρομακτικὴ ἐπίδειξι τῆς δυνάμεώς του :

Σκύβει, θάζει τοὺς ὤμους του κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ μικροῦ ἐλέφαντα. Καὶ μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια τὸν σηκώνει ψηλά!...

Τὸ παχύδερμο θὰ εἶναι πάνω ἀπὸ ἑξακόσια πενήντα κιλά!...

Οἱ θεατὲς χειροκροτοῦν τώρα χωρὶς τελειωμό!...

Ὁ μικροσκοπικὸς καὶ ἀνάλαφρος Ποκοπικό — θρίσκεται ὀρθὸς πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἐλέφαντα — ρίχνει μιὰ συμπαθητικὴ ματιὰ στὸν μελαψὸ γίγαντα ποὺ σηκώνει τὸ τεράστιο καὶ βαρὺ ζῶο. Καὶ τὸν ρωτᾷ δυνατά:

— "Ε, Γκαουράκο! "Αν καταλαβαίνης πὼς σὲ κουράζω, πέστο μου νὰ πηδήσω ἀμέσως κάτω! Δὲν θέλω νὰ μοῦ.. κοψομεσαστῆς!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΟΧΗ !

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα εἶναι καλεσμένα στοὺς

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ

Θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος !

Ἰδιαίτεραι προσκλήσεις δὲν θὰ σταλῶσιν

Ὁ Συγγραφεὺς ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σε ολόκληρη την Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέας ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694